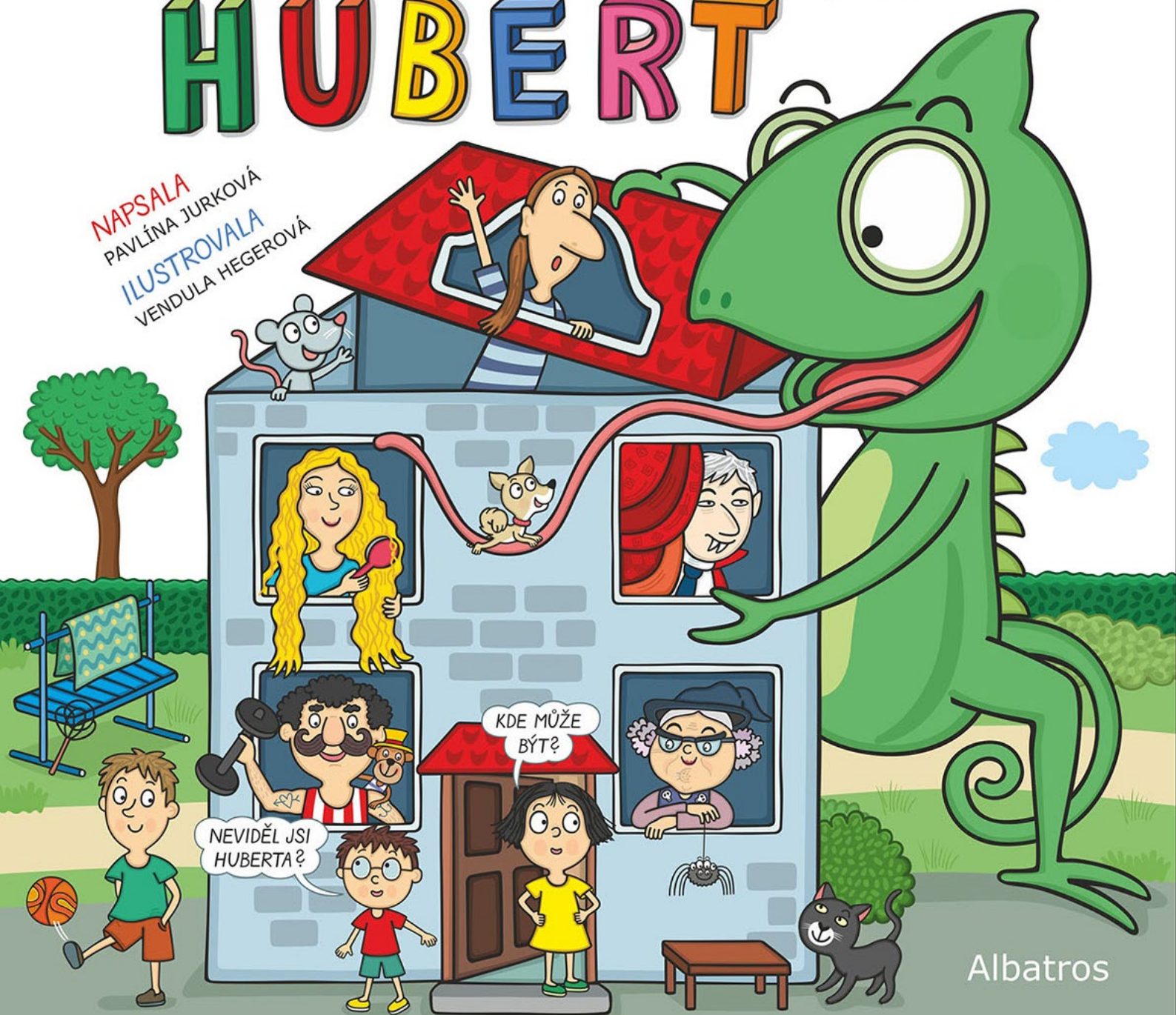

CHAMELEON HUBERT

NAPSALA
PAVLÍNA JURKOVÁ
ILUSTROVALA
VENDULA HEGEROVÁ

NEVIDĚL JSI
HUBERTA?

KDE MŮŽE
BÝT?

Albatros

Chameleon Hubert

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavčina Jurková
Chameleon Hubert – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CHAMELEON HUBERT

NAPSALA

Pavĺína Jurková

ILUSTROVALA

Vendula Hegerová

Albatros

Ahoj!

Ještě se neznáme? Tak to rychle napravíme. Já jsem Hubert.

Prohlédni si dobře obálku téhle knížky.

Co myslíš? O čem bude? Bude to veselý příběh plný legrace?

Nebo trochu strašidelná výprava? Budou v ní záhady, dobrodružství,
nebo něco úplně jiného?

A co já? Jaký jsem? Připadám ti na první pohled legrační, zvláštní,
nebo třeba trochu podezřelý?

Zkus si tipnout. Svůj první dojem si dobře zapamatuj.

A nebo si ho zapiš. Až knížku dočteš, vrať se sem za mnou.

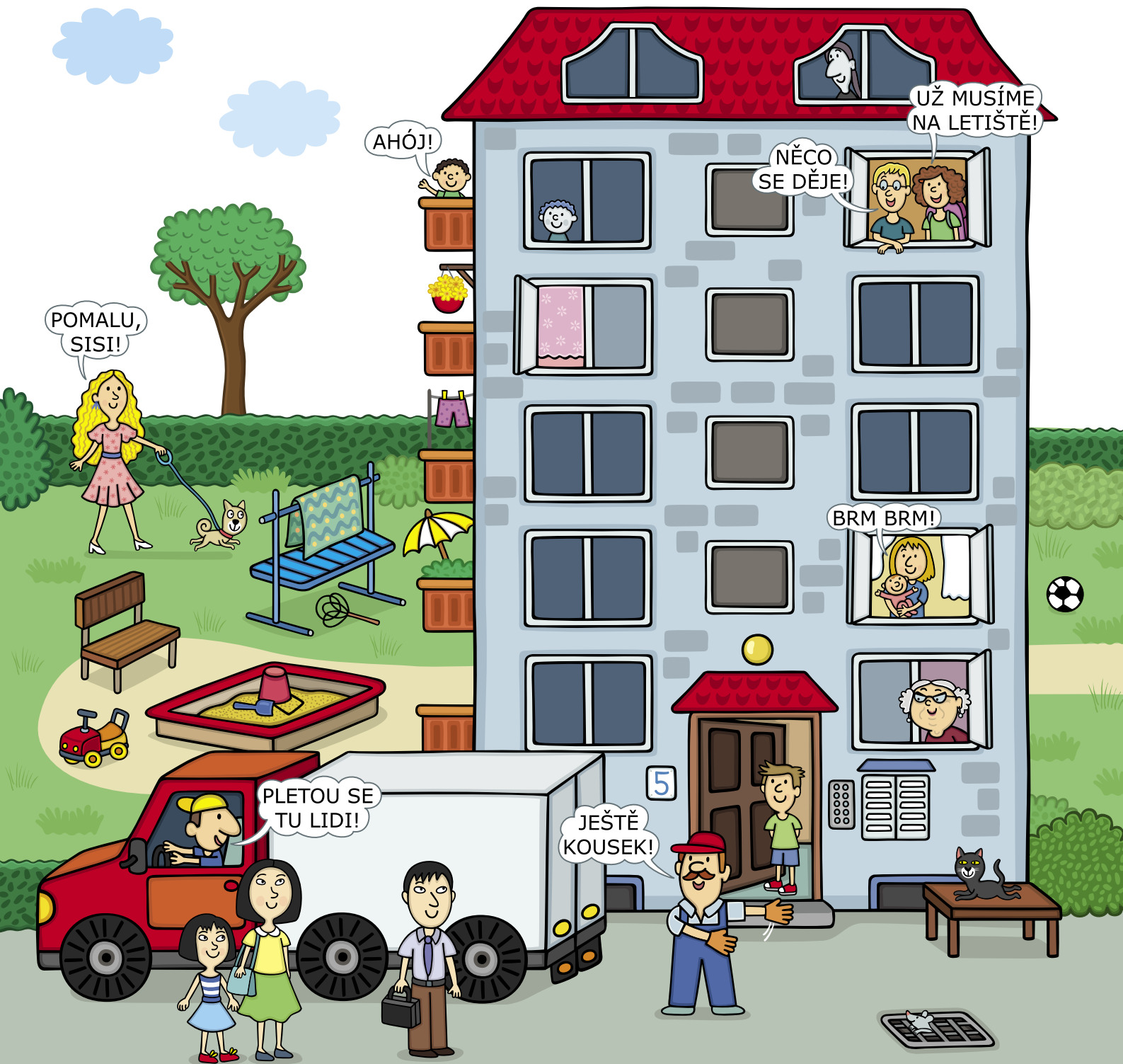
Společně zjistíme, jestli ses trefil, nebo jestli tě tvůj první
dojem trochu ošálil.

Občas totiž nevidíme všechno tak, jak to doopravdy je.

O tom už něco vím.

Tvůj chameleon Hubert

NOVÍ SOUSEDÉ

„Babi, budeme mít nové sousedy!“ vtrhl do bytu Péťa.

„Pst! Ted' ne!“ přiložila si prst ke rtům babička. „Pak mi to povíš, Petříku.“

Babička ho přijela hlídat, aby o prázdninách nebyl sám, když jsou rodiče od rána do večera v práci. Jenže když v televizi sledovala svůj oblíbený seriál s poručíkem Colombem, nebyla s ní žádná řeč.

Péťa jen mávl rukou, otočil se a běžel zpátky dolů před dům.

Byt v přízemí byl už asi rok prázdný. Vždy, když šel okolo, poslouchal, jestli někoho neuslyší. Někdy dokonce z legrace zaklepal na dveře.

Představoval si, kdo by se do tak velkého bytu mohl přestěhovat. Přál si, aby to byl někdo, kdo bude mít hodně dětí. Klidně pět nebo i deset.

On se s nimi skamarádí a budou si společně hrát, stavět bunkry a chodit na výpravy. A dnes se to doopravdy stalo.

Ráno před domem zastavil obrovský nákladák s vysouvací plošinou. Z něj vystoupili dva stěhováci a začali do bytu nosit skříně, gauč, postele...

„Alespoň že je to přízemí,“ funěli, když se ve vchodu snažili vytočit s klavírem.

Péťa se nejdřív lekl, že se do bytu stěhuje hudební skladatel. Nebo pianista!

S tím by velká zábava nebyla. Určitě by každý den několik hodin cvičil.

Anebo by vůbec nebyl doma, protože by koncertoval po celém světě.

Jenže před chvílí přijelo ještě jedno auto. Velká dodávka plná krabic a kufrů. A z ní vyskočil malý kluk.

„Opatrně, Tomíku, ať tě něco nepřejede!“ napomínal ho jeho tatínek, který vystoupil jako druhý. Po něm z auta ladně vyhopsla maminka. A nakonec se zezadu vysoukala holka ve žlutých šatech, velká asi jako Péťa. Určitě už chodila do školy. Možná do druhé nebo třetí třídy. Měla tmavé vlasy zastřižené na kratičké mikádo a nos posetý pihami.

Maminka každému dala do ruky zavazadlo, které měl odnést do bytu. Ta holka dostala kufr na kolečkách. Šla pomalu, loudavě a tvářila se jako kakabus.

Zato ten kluk Tomík nadšeně poskakoval, až mu brýle tancovaly na nose. Pořád něco počítal a celou dobu nezastavil pus. Teď nesl velikánský pytel s nápisem PONOŽKY.

„Vzdej se, kryso! Vzdej se!“ vykřikl, když běžel kolem Péti. Péťa se nejdřív lekl, že je to na něj. Hned ale pochopil, že si ten kluk jenom na něco hraje. Představoval si asi, že je nějaký rytíř nebo co. Klacek, který našel před domem, byl meč. A ten pytel s ponožkami štít. Řítil se na nepřítele, mával mečem a pořád křičel: „Kryso! Kryso! Kryso!“ Péťovi se chtělo smát. Ostatním z rodiny to ale legrační nepřipadalo.

Péťa by se chtěl seznámit s tou holkou, ale styděl se. Pozdravil tedy alespoň její rodiče. „Dobrý den,“ pro- nesl co nejhlasitěji, aby si ho všimli.

„Ahoj,“ usmáli se na něj, ale dál mu nevěnovali pozornost.

Mezitím v domě zavládl zmatek. Ten kluk Tomík totiž obsadil výtah. Mačkal jedno tlačítko za druhým a houkal: „Hú, hú, hú!“ Výtah byl asi vlak a on stroj- vedoucí. „Hú, hú, hú!“ ozývalo se ze čtvrtého patra. A pak zakřičel na celý dům: „Zákaz čůrání ve stanici!“ Péťa vyprskl smíchy.

Jenže vtom si ho ta holka všimla. Probodla ho takovým pohledem, že okamžitě zmlkl.

CHAMELEON HUBERT

V přízemí už dlouhou chvíli čekali manželé Kimovi s dcerou Suou.

Bydleli ve čtvrtém patře. Byli z Koreje a česky neuměli ani slovo.

Zkoušeli na stěhováky mluvit anglicky, ale ti jim nerozuměli.

„Problem,“ říkal pan Kim a ukazoval na výtah.

„Problem,“ snažila se usmívat paní Kimová.

Sua stála jako socha a s kamenným výrazem ve tváři sledovala stěhováky, jak nesou těžkou krabici.

„No, to máte pravdu,“ funěl menší, zavalitější stěhovák, „ten kluk je vážně problém. Holt asi budete muset pěšky.“

Druhý stěhovák využil toho, že mu Kimovi

nerozumí, a zabručel si pod

vousy: „Hlavně už zmizte

a nemotejte se nám pod

nohy.“ Vtom se zarazil.

K výtahu lehounce přicupita-

la paní v nádherných růžových

šatech. Dlouhé blond vlasy

jí splývaly až do pasu.

Kolem ní se linula jemná kvě-

tinová vůně – jako by právě

prošla rozkvetlou zahradou. Na tenkém vodítku vedla droboučkého pej-
ska. Byla to čivava. Zvědavým čumáčkem kmitala ze strany na stranu,
jako by chtěla očichat celý svět najednou. Paní bydlela v prvním patře.
Mohla by jít nahoru pěšky, jenže tvrdila, že její Sisi, tím myslela tu čiva-
vu, nemůže chodit po schodech.

Rodiče Tomíka volali na syna kamsi nahoru: „Tomí, pojed' dolů! Do nuly!
Honem! Čekají tady lidi!“

Ale on si stejně dělal, co chtěl.

Ta paní s čivavou nakonec ztratila trpělivost. „To snad není pravda!“
povzdechla si, aby to všichni slyšeli. Popadla pejska do náruče, a přesto-
že na nohou měla lehounké letní střevíčky na vysokém podpatku, vydala
se nahoru pěšky.

Jenže sotva vstoupila na první schod, následovali ji stěhováci. Tentokrát
šli hodně pomalu a opatrně. „Pozor, z cesty, vážení,“ hlásili, „neseme
velký poklad!“

V ten moment jako by se svět zastavil. Kimovi, paní s čivavou i Péťa
zůstali zírat na tu nádheru. Stěhováci nesli obrovské terárium.

Vypadalo to v něm jako v pralese. Zkroucené větve, zvláštní rostliny
a kamínky. Mezi listy sem tam proběhl cvrček nebo saranče... A na jedné
větvi seděl on. Zelený chameleon.

Oči se mu leskly jako dvě malé skleněné kuličky. Každé si žilo svým

životem. Jedno se líně koulelo do strany, druhé sledovalo Péťu tak soustředěně, až se mu z toho tajil dech. V životě tak krásné zvíře neviděl. Nemohl odtrhnout oči od jeho zelené kůže se žlutými, hnědými a modrými pruhy. Na hlavě měl korunku připomínající malou horu a ocas smotaný do spirály. V teráriu právě letěla moucha. Chameleonovi vystřelil z pusy dlouhatánský jazyk a mouchu zblajznul.

Vtom se ozvalo: CINK!

Všichni sebou trhli.

Výtah konečně přijel.

Dveře se rozrazily a z kabiny vyskočil ten kluk. Když uviděl hlouček lidí před jejich bytem, přiběhl k teráriu a rychle ho otevřel. Popadl chameleona, jako by to byla hračka, a strčil ho všem přihlížejícím pod nos. „Co koukáte? To je přece náš Hubert!“

PRVNÍ DOJEM

1. Bez dlouhého zkoumání řekni:

Kdo ti připadá z myšek nejmilejší a proč?

A) Pán B) Babička C) Slečna D) Mladík

2. Detektivní lupá

Ted' si obrázek prohlédni pořádně.

Přijde ti na někom něco divného?

3. Předstudek, nebo pravda?

Když někdo vypadá přísně...

A) Určitě je zlý.

B) Možná je zlý.

C) Nepoznám to podle vzhledu.

Když někdo vypadá mile...

A) Určitě je hodný.

B) Možná je hodný.

C) Nepoznám to podle vzhledu.

4. Hubertova rada

Doplň:

Než si o někom něco pomyslím, měl(a) bych...

5. A co ty?

Na první pohled vypadám jako...

Ale doopravdy jsem...

6. Kdo je zloděj? Jedna z myšek peněženku ukradla.

Ukradená peněženka měla modrou barvu. Zloděj je:

A) Pán B) Babička C) Slečna D) Mladík

7. Poznal/a jsi zloděje?

Přišel ti někdo podezřelý už na začátku?

Nebo ti pomohl důkaz?

8. Stalo se ti někdy, že sis

o někom myslel/a něco ošklivého,
a nakonec to bylo jinak?

9. Někdy se ale může stát,

že někoho obviníme neprávem.

Potom je důležité uznat chybu a omluvit se.

**ČLOVĚKA NEPOZNÁME
PODLE TOHO, JAK VYPADÁ.**

ANDĚLKA

Andělka byla na Tomíka pěkně naštvaná. Bylo jí Huberta líto. Sice jí rodiče často vysvětlovali, že Tomík nezlobí naschvál, ale nemohla si pomoci. K čemu jí byly tatínkovy řeči o tom, že Tomík má v hlavě malý motůrek a ten běží pořád, bez zastavení? Někdy tak rychle, že myšlenky předbíhají jedna druhou, slova mu vyletí z pusy dřív, než je stačí chytit, a nohy se rozběhnou, i když by měly zůstat stát. Když Tomík Huberta popadl a ukazoval novým sousedům, vůbec se mu to nelíbilo. Okamžitě změnil barvu. To dělá vždycky, když je ve stresu. Už nebyl krásně zelený, ale tmavý. Jako by se proměnil v rozzuřeného dráčka. Švihl ocáskem, nafoukl se jako balón a tlamičku otvíral dokořán. Určitě Tomíkovi říkal: „Nech mě být!“

„Hubert není žádný zvíře v cirkuse, abys ho ukazoval cizím lidem,“ hubovala Tomíka Andělka.

Maminka na dveře nového bytu připevnila cedulku se jménem **Poledníkoví**. Zavřela dveře a obrátila se na Tomíka: „Andělka má pravdu. Bez dovolení ho vytahovat nesmíš.“

„Vždyť ho hned vrátil,“ zastal se Tomíka tatínek.

Andělka se nadechla vůně čerstvé omítky a pomalu se rozhlédla po novém bytě. Stěny natřené sněhově bílou barvou působily uklidňujícím dojmem. Na zemi se leskly čerstvě nalakované parkety, nábytek už byl všechnen na svém místě. Všude ale ležely hromady banánových krabic, které budou muset vybalit. Protočila oči. Už měsíc nedělali nic jiného, než že všechno třídili a balili. A teď je čeká podobná zábava. Všechny ty krabice zase vybalit.

Rozběhla se do obrovského obýváku spojeného s kuchyní.

Na chvíli si představila, že je krasobruslařka.

Sklouzla se a udělala ladnou otočku.

Tomík mezitím začal poskakovat po černobílé dlažbě položené kolem kuchyně. Vypadala jako obrovská šachovnice. Hned si vymyslel novou hru. Klacek, který byl ještě před chvílí meč, se stal kouzelnou hůlkou. „Já jsem kouzelník!“ vysvětloval Andělce. „Když se tě dotknu, změníš se ve zvíře, které řeknu. Skákat můžeš ale jen po bílých dlaždicích. A já zase po černých.“

„Mě ty tvoje hry nebaví,“ přerušila ho Andělka. „Ať si s tebou zahraje táta.“

Vydala se do ložnice. Plácla sebou na měkoučkou manželskou postel. Zatímco tatínek s Tomíkem skákali po dlaždicích, ležela s roztaženýma rukama, pozorovala strop a přemýšlela. Ve starém bytě maminka s tatínkem ani neměli pořádnou postel. Každý večer rozkládali gauč v obýváku. Teď se jim bude spát mnohem lépe. Posadila se.

Šla se podívat do dětského pokoje. Byl nejméně dvakrát větší než ten, co měli dřív. Teď už nebude muset spát nahoře na palandě. Rodiče každému koupili novou postel a vlastní pracovní stůl. I Tomíkovi, když bude od září předškolák.

Rychle zaplašila myšlenky na školu a rozhodla se vybalit krabici s nápisem ANDĚLKA OBLEČENÍ LÉTO. Vyndala hromádku triček a nesla ji do skříně.

Vtom uslyšela maminčin výkřik: „Kdo zase vyndal Huberta?!“

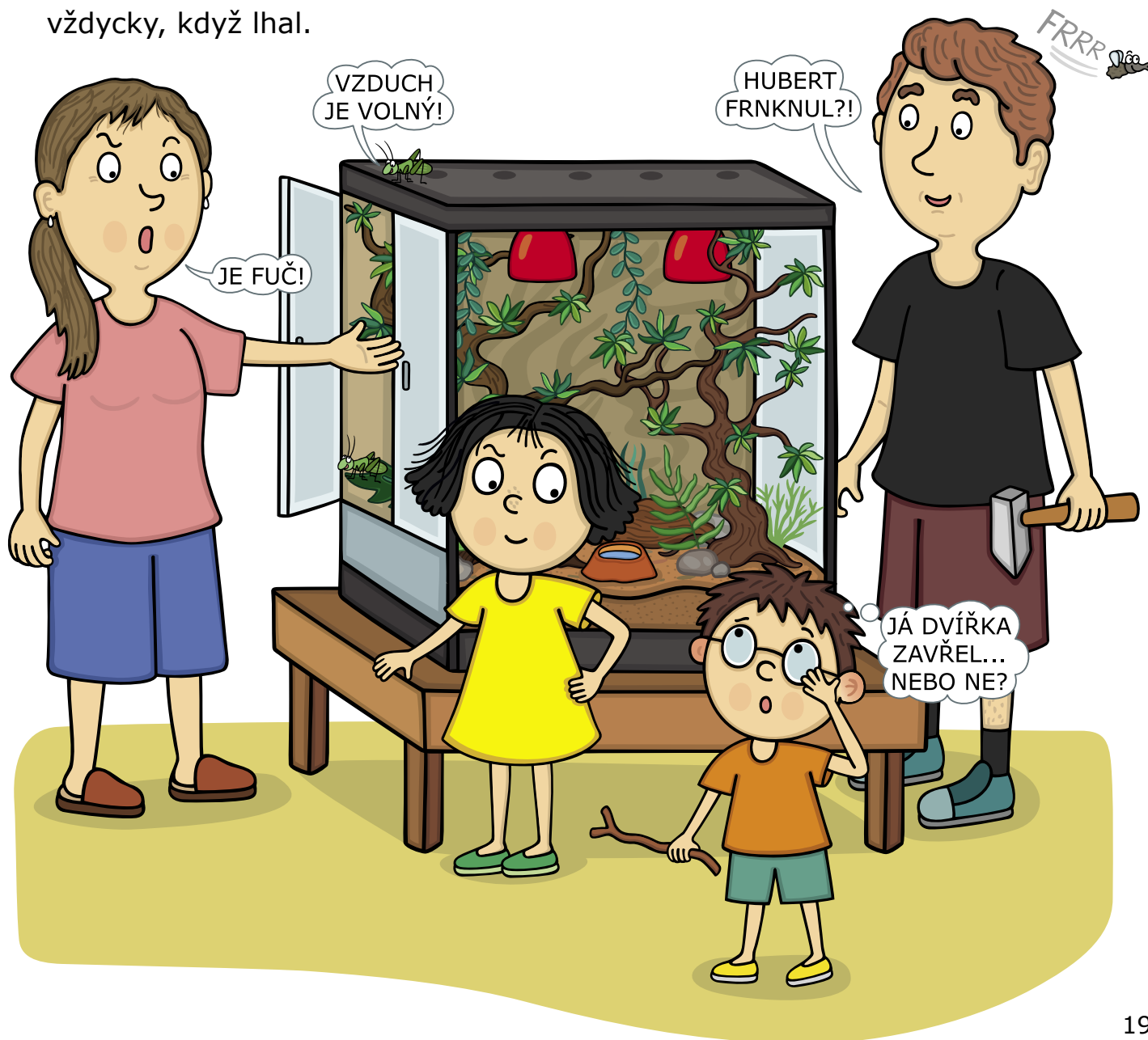
Odložila trička a vystřelila z pokoje.

Do obýváku přiběhla zároveň s tatínkem a Tomíkem. Na konferenčním stolku stálo terárium a mělo otevřená dvířka. Maminka se tvářila pěkně naštvaně. Jediné zvíře, které uvnitř lezlo, byl cvrček. A i ten se snažil dostat ven. Hubert nikde!

Zraky všech se pomalu, ale jistě přesunuly na Tomíka. Narovnal si brýle

na nose a vyhrkl: „Já ho nemám, vážně. Já ho tam přece vrátil!“

Andělce ale neuniklo, jak bráškovy zčervenaly uši. To se mu stávalo vždycky, když lhal.

HLEDÁNÍ HUBERTA

„Nechápu, proč mi nevěříte!“ vztekal se Tomík. „Ukázal jsem ho těm sousedům a vrátil. Přesně jak jste chtěli.“

„Tak proč jsou dvířka otevřená?“ chtěl vědět tatínek.

„Pořád ti říkáme, že Hubert není žádný plyšák,“ lamentovala maminka.

„Nemá rád, když ho někdo vytahuje ven. Potřebuje svůj klid.“

„Ale já ho nevyndal!“ zaječel Tomík.

„A taky nesnáší křik!“ přisadila si Andělka.

To už ale Tomík začal nabírat k pláči.

„Tak co ta dvířka?“ zvedla přísně bradu Andělka.

„Já je zavřel, Ando,“ vzlykl Tomík.

Najednou si tím nebyl tak úplně jistý, ale přiznat to nemohl.

„Víte co? Pojdte ho raději hledat,“ navrhl tatínek.

Všichni se rozběhli do kuchyně. V rohu stálo v řadě několik květináčů. Maminka ještě nerozhodla, kde bude jejich místo. Když jim Hubert utekl posledně, ještě ve starém bytě, našli ho okusovat list fíkusu. Bylo mu úplně jedno, že takovou rostlinu vůbec nesmí jíst.

Jenže na žádné z pokojových rostlin Hubert nebyl. Hledali dál. V kuchyni, ložnici, koupelně, dětském pokoji i komoře. Maminka si vzala baterku a lezla po čtyřech jako pes. Dívala se za skříně, do všech temných

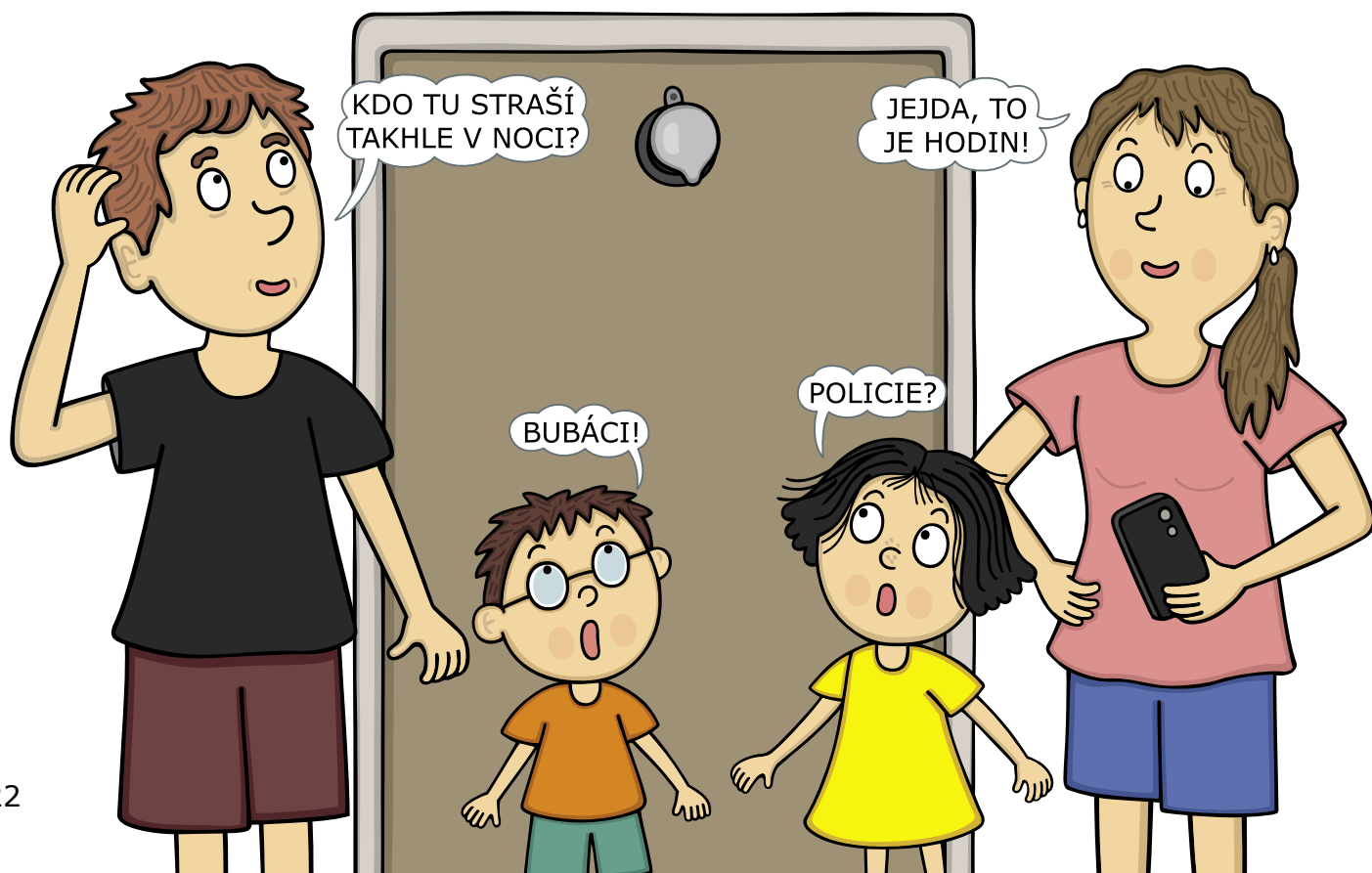
koutů. Tatínek dokonce vylezl na štafle. Prohlížel místa, kam normálně nedohlédl. Ale ani na skříních a knihovně Hubert nebyl. Andělka se běžela podívat i do ledničky. A Tomík do koše na odpadky.

„Přece se nevypařil,“ zoufala si maminka a svítila baterkou pod klavír. Potom si promnula unavenou tvář a podívala se na hodiny. „Jejda! Vždyť my jsme kvůli Hubertovi úplně zapomněli na večeři!“ Zvedla se a šla každému namazat alespoň chleba.

Mezitím večer značně pokročil. Jindy by děti už dávno spaly. Anebo se alespoň chystaly ke spánku. Tatínek by seděl u Tomíka na posteli a četl

by pohádku na dobrou noc. Teď místo toho prohledával krabici s botami. Bral jednu po druhé a vyklepával je. „Zase nic!“ odfrkl si. Na pokraji zoufalství ho napadlo jít se podívat na záchod. Nebo spíš do záchodu. Zvedl prkýnko a zíral dovnitř. A vtom se v bytě ozvalo CRRRRR! Všichni se lekli, jako by je někdo přistihl při loupeži. Maminka upustila baterku. Tatínek se praštil hlavou o záchodovou mísu. A Tomík s Andělkou zůstali s otevřenou pusou zírat na dveře.

KDO ZLOBÍ?

1. Paní učitelka hraje myškám ve školce maňáskové divadlo.

Kdo z myšek podle tebe zlobí?

A) Kulík B) Adík C) Zubanka D) Syrečka

2. Ted' si obrázek prohlédni pořádně.

Co všechno Adík dělá?

A) Vrtí se. B) Vstal z místa. C) Směje se.
D) Kouká jinam. E) Hraje si s autíčkem.

Myslíš si, že to dělá schválně?

3. Co si asi myslí ostatní myšky?

Paní učitelka se ale na Adíka nezlobí.
Ví totiž něco, co ostatní myšky nevědí.
Co to může být?

4. Co by Adíkovi pomohlo?

A) Pokárání před celou třídou.
B) Poznámka.
C) Krátká pauza, pohyb a nadechnutí.

5. Odhalení

Adík má ADHD. To znamená, že:

- A) Má v těle hodně energie.
- B) Je pro něj těžké dlouho sedět v klidu.
- C) Často něco dělá dřív, než si to rozmyslí.

6. Po skončení divadla se paní učitelka myšek zeptá:

„Jak se jmenovala myška v pohádce?“

Adík vyhrkne jako první správnou odpověď: „Hryzalka!“

Překvapilo tě to?

A) Ano B) Trochu C) Ne

7. A co ty?

Stává se ti někdy, že:

- se nemůžeš dočkat odpovědi?
- vrtíš nohama pod stolem?
- zapomeneš, co jsi chtěl/a říct?
- nedokážeš chvíli posedět?

**KAŽDÝ JE NĚKDY NEPOSEDNÝ.
U NĚKTERÝCH DĚTÍ SE TO
ALE PROJEVUJE MNOHEM
SILNĚJI A ČASTĚJI.**

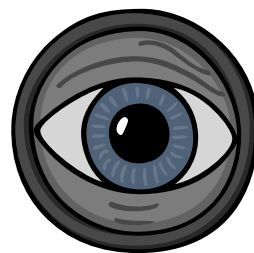
OBR

CRRRRRR! Rozdrnčel se znovu zvonek.

Maminka se nechápavě podívala na mobil, kolik je hodin. Kdo by to mohl být? Takhle pozdě? Potichu se vydala ke dveřím.

Přiložila si prst před ústa, aby všem dala najevo, že mají být zticha. Opatrně odsunula kryt kukátka a podívala se na chodbu. Zarazila se.

Tomík k ní po špičkách přicupital a zatahal ji za tričko. Maminka ho nadzvedla. Tomík odsunul kryt kukátka a podíval se ven. V kukátku spatřil obrovské rýhované oko, které se dívalo přímo na něj! „Áááá!“ vykřikl. Maminka mu rychle zacpala pusku, ale pozdě. Mávla rukou, aby všichni poodstoupili, a otevřela dveře.

První, co Tomík uviděl, bylo břicho v napnuté růžové košili. Teprve když pořádně zaklonil hlavu, zjistil, komu břicho patří. Před ním stál obr. Byl nejméně o dvě hlavy větší než tatínek! A tatínek rozhodně nebyl žádný drobek. Tomíkovi připadalo, že ten muž má všechno větší – nos, oči, bradu... Dokonce i jeho úsměv byl obrovský. V ruce držel kufřík na kolečkách, který vedle něj vypadal legračně maličký, skoro jako by byl pro panenky.

A v tu chvíli to Tomíkovi došlo. Takového obra už přece jednou viděl! V cirkuse! Byl to nejsilnější muž světa. Zvedal nad hlavu těžké činky, trhal řetězy tlusté jako hadi, a když foukl k dětem v první řadě, všem jim vyletěl popcorn z kelímků. Po celou dobu mu na rameni seděla malinkatá opička a tvářila se děsně legračně.

Principál cirkusu o něm tvrdil, že když se dobře vyspí, dokáže na jednom prstě unést dokonce i slona.

A teď stál tady. Přímo u jejich dveří.

„Dobrý večer!“ usmála se na něj maminka.

„Dobrý večer,“ odpověděl ten muž hlubokánským hlasem. „Neztratili jste něco?“

„Ztratili!“ vykřikla nadšeně Andělka.

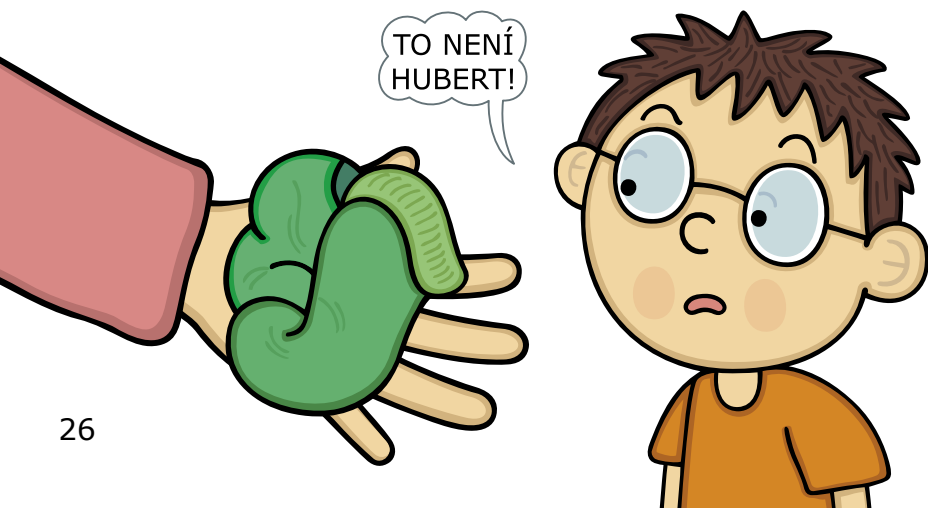
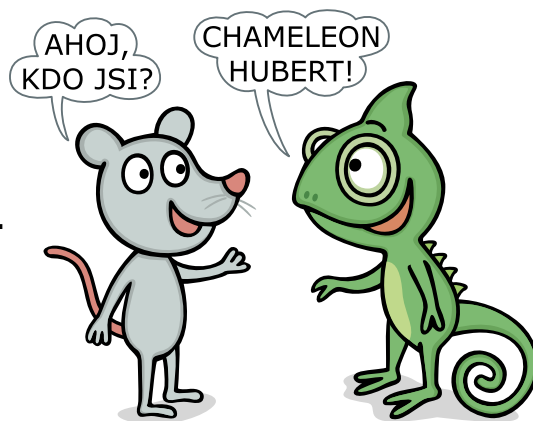
Mamince se rozzářily oči. „Našeho Huberta!“

„Kde jste ho našel?“ zeptal se tatínek. Obr se ale tvářil nechápavě.

Rozevřel obrovskou dlaň a natáhl ji před ně. „To jsem našel před domem,“ zahuhlal. „Říkal jsem si, že to nejspíš bude vaše.“

Všichni nechápavě zírali na barevnou kouličku na jeho dlani.

Tomík byl první, kdo poznal, co to je. Vykřikl: „Ale vždyť to jsou maminčiny ponožky!“

CIRKUSOVÁ OPIČKA

Obr podal mamince pár srolovaných zelených ponožek.

Tomík je zřejmě vytratil, když si hrál před domem na rytíře.

„Děkujeme,“ polkla maminka.

„O...o... omlouváme se,“ koktal tatínek. „Mysleli jsme, že jste našel Huberta.“

„Koho?“

„To je náš chameleon,“ vyhrkla Andělka.

Obr nevěřícně kroutil hlavou: „Vy jste při stěhování ztratili zvíře? Jak se vám to povedlo?“

„On se Hubert neztratil při stěhování,“ vysvětlovala mu Andělka, „ale u nás doma. Napadlo nás, že možná utekl na chodbu a vy jste ho našel...“

„Vážně jste ho neviděl?“ skočil jí do řeči Tomík. „Vypadá trochu jako ještěrka a umí měnit barvy. Taky má děsně dlouhý vystřelovací jazyk. Takovýhle!“ Tomík na obra vyplázl jazyk. „Blééé!“

Obr začal couvat. „Právě jsem přijel z letiště. Už musím, je pozdě,“ zahučel. „Na shledanou. A dobrou noc.“

Nastoupil do výtahu a odjel. Jeho kufřík na kolečkách při tom drkotal a poskakoval tak legračně, až Tomík vyprskl smíchy.

Zároveň si představoval, jak to asi u takového nejsilnějšího muže světa vypadá doma.

Určitě má spoustu činek a tlusté řetězy, se kterými trénuje. A na zavěšených kruzích se houpe malá opička s čepičkou. Jmenuje se Pepík. Možná Šmudlík! Nebo ještě lépe Banánek! Na koberci jsou barevné kužely a míčky na žonglování. Při každém obrově kroku se otřásá podlaha a sousedům v bytě pod ním se nad hlavou houpe lustr ze strany na stranu.

První se vzpamatoval tatínek. Otočil se na Tomíka: „Prosím tě, čemu se směješ? A co tě to napadlo na něj vyplazovat jazyk? Vždyť jsi ho úplně vyděsil!“

„Mohli jsme se ho zeptat na spoustu zajímavých věcí,“ přidala se k tatínkovi maminka. „Jak to tady v domě chodí a tak.“

„Počkejte!“ vykřikla Andělka. „Co když ale Hubert vážně utekl na chodbu?!“

„Jak by mohl utéct na chodbu?“ objala ji kolem ramen maminka. „Víš, jak pomalu chodí.“

Tatínek se dlouze zamyslel a pak řekl: „Při tom všem zmatku, který tady při stěhování nastal, bych se ani nedivil. Přece se nevypařil. Někde být musí.“

Podíval se nejprve na maminku, potom na děti. Všichni okamžitě věděli, co musí udělat.

VÝTAHOVÁ ŠACHTA

Vrhli se na chodbu a začali prohledávat každý kout. Šmejdili všude, dokonce v cizím botníku. Tatínek se šel podívat i do sklepa. A Andělka vyběhla až do čtvrtého patra. Brala schody po dvou. V jednom bytě usedavě plakalo miminko, v jiném štěkal pes, jinde hrála televize... Ale většina lidí buď spala, nebo byla někde na prázdninách.

Nahoře, kam už nejezdil výtah, našla Andělka ještě jedny schody. Vedly k půdnímu bytu. Když se přiblížila k jeho dveřím, ucítila nepříjemný zápach. Podobně to bylo cítit u spolužáka ze třídy,

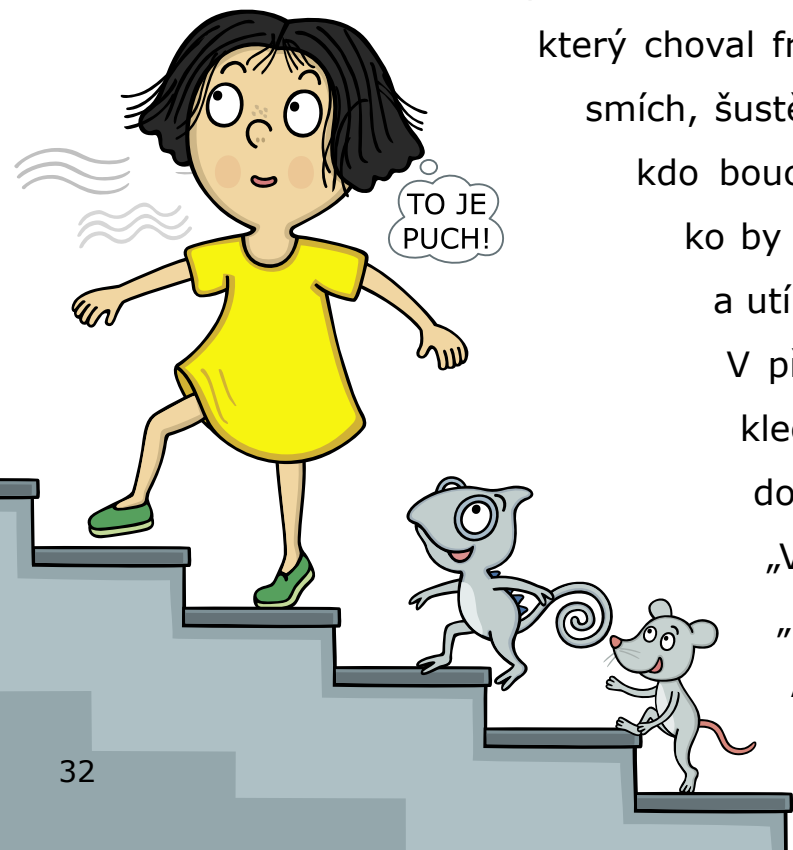
který choval fretku. A pak zaslechla zvuky. Tichý smích, šustění, a občas bum-bum, jako by někdo bouchal do něčeho velkého. Tak vysoko by Hubert stejně nevylezl, uklidnila se a utíkala zpátky dolů.

V přízemí našla rodiče s Tomíkem, jak klečí na zemi, v ruce baterku a svítí s ní do šachty výtahu.

„Vidíš něco?“ šeptal tatínek.

„Nic,“ odpověděla maminka.

Andělka k nim přiskočila. Protáhla

se mezi ně. „Můžu?“

Nečekala na odpověď, vytrhla mamince z ruky baterku a úzkým proužkem světla přejela šachtu. Všude byl prach a pavučiny. Po stěnách klouzaly kapky vody. Na dně se válela spousta nedopalků cigaret, ulomené kolečko dětského autíčka, zaprášený dudlík, ztracená rukavička, starý zmačkaný kapesník... Cosi tam slabě zazářilo. Andělka zaostřila. Byl to ale jen zrezlý klíč.

A vtom se hluboko dole něco pohnulo. Zatajila dech. Ozvalo se tiché CINK, jako když někdo ťukne lžičkou do hrnku. Zvedla světlo výš. Na okamžik zahlédla cosi světlého. V šachtě se mihl stín. Že by to byl Hubert? Andělce poskočilo srdce. Podívala se znovu. Ted' už tam ale nic nebylo.

„Tady není,“ vzal jí baterku z ruky

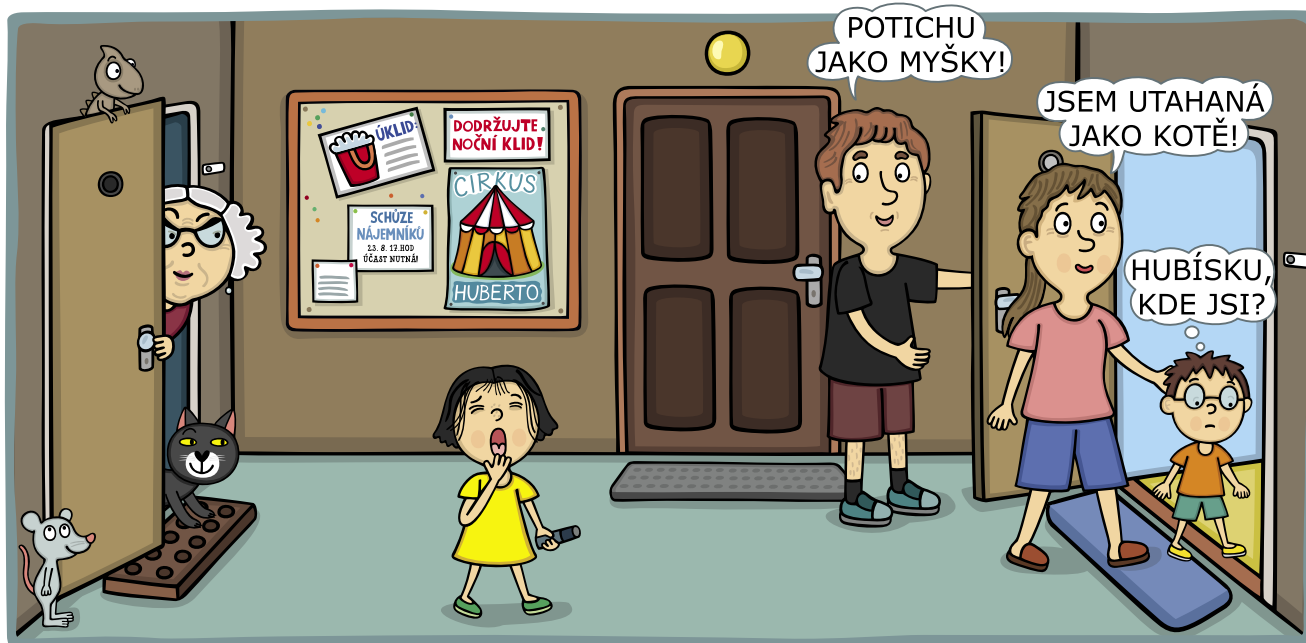
tatínek a zhasl. „Máme moc velkou fantazii.“

„Vždyť by se tou dírou ani neprotáhl,“ souhlasila s ním maminka.

„Pojďme spát. Ještě si na nás budou sousedé stěžovat, že rušíme noční klid.“

Poledníkoví se vydali zpátky do svého bytu. Po celém dni byli tak unavení a vyčerpaní, že si nevšimli pootevřených dveří protějšního bytu. Kdyby se Andělka jen na vteřinku otočila, zahlédla by kousek vrásčité tváře a oko, které bleskově přejelo celou chodbu. Jenže ona si jen zívla a dveře se za ní zaklaply.

Sotva se tak stalo, tiše se zavřely i dveře bytu naproti.

INZERÁT

„Přece teď nemůžeme jít spát,“ mračil se Tomík. „A co Hubert?“

„Víte, jak musí být smutný, že je někde sám?“ přidala se k němu Andělka.

„V tuhle chvíli víc dělat nemůžeme,“ povzdechl si tatínek. „Ráno moudřejší večera.“

Maminka i tatínek pracovali ve škole jako učitelé. Kdykoli si nevěděli rady, přišli s nějakým chytrým příslovím.

A vtom Tomík vykřikl. „Co takhle napsat inzerát?!“

Tatínek si promnul bradu, chvíli přemýšlel a pak rozhodl: „To není špatný nápad. Půjdeme všichni spát a ráno ho napíšeme.“

„Zítra může být pozdě,“ dupl si Tomík, „pojdme ho napsat hned!“

„Vždyť ani nemáme čím psát,“ ukázala na byt plný nevybalených krabic maminka.

Měla pravdu. V tom zmatku bylo těžké najít papír a tužku. Jenže Tomík se nenechal odradit. Popadl maminčinu kabelku a dřív, než mu někdo stihl zabránit, ji celou vysypal na zem. „Tady je papír i pero!“ hlásil. Nad hlavou vítězně držel účtenku od bot a maminčino kuličkové pero.

„Tohle se nedělá, Tomíku,“ zlobila se maminka. Tatínek se vrhl na zem a pomáhal mamince sbírat rozházené věci.

„Napíšeme tam, že tomu, kdo nám Huberta přinese, dáme odměnu,“

nedal se zastavit Tomík. „Milion! Nebo dva!“

„Nic takového tam psát nebudeme,“ vyděsil se tatínek. „Tolik peněz ani nemáme. Navíc tady žijí samí slušní lidé. Rádi nám pomůžou i bez odměny.“

„Podívejte, co mám!“ vtrhla do kuchyně Andělka, která mezitím v krabici v dětském pokoji našla papír i pastelky. „Nakreslíme tam i obrázek chameleona. Aby všichni viděli, jak Hubert vypadá!“

„Jóóó!“ zajásal Tomík a důležitě se usadil ke kuchyňskému stolu.

Rodiče bezradně pokrčili rameny. Bylo jim jasné, že dokud děti nenapíší inzerát, nemá cenu hnát je do postele. „Stejně by neusnuly,“ povzdychla si maminka. Přisedli si a sledovali, jak Andělka začíná psát: STRATIL SE CHAMELEON.

„Ve slově **ztratil** se píše Z, a ne S,“ připomněl jí tatínek.

Rychle písmenko opravila a pokračovala dál.

„Zkus psát menší písmenka, ať se ti tam všechno vejde,“ radila jí maminka.

„Nepiš nose, Andělko!“ zvedl jí hlavu od papíru tatínek.

„Nosem se přece psát nedá!“ rozchechtal se Tomík.

„To se jen tak říká,“ zasmála se maminka a dodala: „A nevystřkuj jazyk, Andělko, nebo si ho ukousneš.“

„Hlavně nezapomeň na konci věty tečku!“

„Nechte ji,“ zastal se Andělky Tomík. Už měl toho jejich učitelování dost. „Náhodou píše krásně.“

Andělka na konci věty udělala tečku velkou jako lívanec, popadla zelenou pastelku a na zbytek stránky začala kreslit Huberta. Tomík jí podával pastelky. Teď zase radil on: „Ocas má delší! Jazyk taky. A udělej, že se usmívá!“

„Mám to!“ vypískla Andělka, když byla hotová. Popadla obrázek a utíkala s ním na chodbu. Tomík rychle za ní. Vedle vstupních dveří visela korková nástěnka. Jejich inzerát se sem krásně vešel. Společnými silami ho připnuli čtyřmi napínáčky a spokojeně se usmáli. Konečně mohli jít v klidu spát.

RODINY

1. První dojem

Podívej se na myšky.

Se kterou bys chtěl/a kamarádit? Proč?

2. Co se dá poznat z obrázku? A co ne?

- A) Myška, která žije jen s tatínkem, je smutná.
- B) Jedna myška dostala hodně sýra.
- C) Jedináček je lakomý.
- D) Nejvíce se směje ten, kdo má hodně sourozenců.

3. Předsudek nebo pravda?

Když má někdo hodně sourozenců...

- A) Určitě je nešťastný.
- B) Určitě je šťastnější než ostatní.
- C) Nepoznáme to podle počtu sourozenců.

Když je někdo jedináček:

- A) Určitě se nudí.
- B) Určitě dostane všechno.
- C) Nepoznáme to podle toho, že nemá sourozence.

4. A co ty?

Co máš na svojí rodině nejraději?

5. Hubertova rada

Doplň: Na rodině není nejdůležitější, kolik je v ní lidí, ale...

6. Závěrečné odhalení

Některé rodiny jsou malé, jiné velké. Někdo má mnoho sourozenců, jiný žádné.

Někdo bydlí s oběma rodiči, někdo jen s maminkou nebo tatínkem.

VŠECHNY DRUHY RODIN MOHOU BÝT PLNÉ LÁSKY, PÉČE A SPOLEČNÝCH ZÁŽITKŮ.

UPÍR

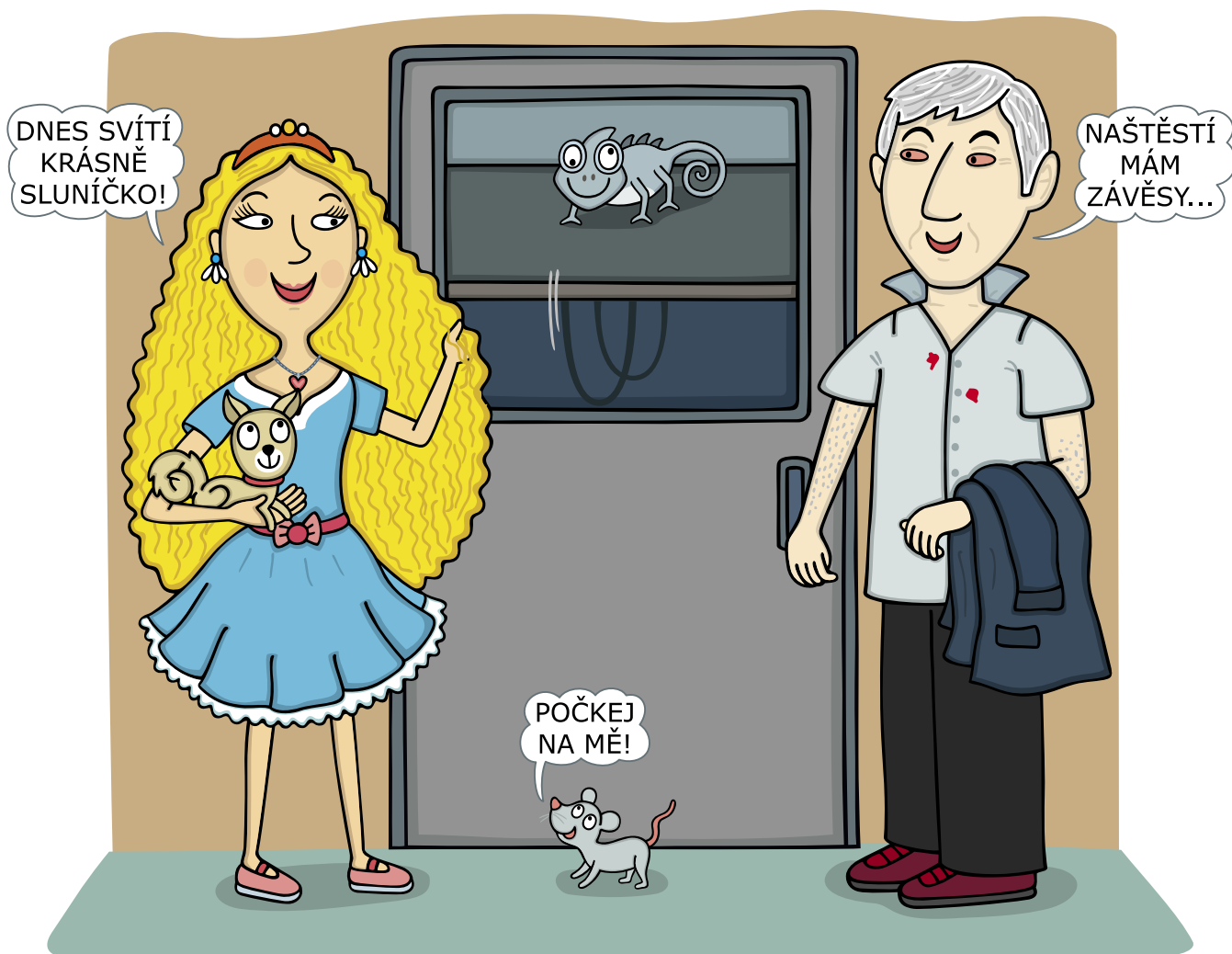
Ráno Tomíka probudil zvláštní zvuk. Netušil, odkud přichází. Tlumené ťap, ťap, ťap znělo těsně za sklem. Pomalu otočil hlavu k oknu. Na parapetu se procházela straka. Důležitě se rozhlížela a nakláněla hlavičku, jako by si ho prohlížela.

Když se posadil, zamávala křídly a uletěla. Rozhlížel se kolem sebe. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, kde vlastně je. Nový pokoj. Nový byt. Nové všechno! Podíval se na protější postel. Andělka ještě spala. Z peřiny jí vykukovala bosá noha. Co kdyby ji pošimral na chodidle? Vylezl z postele a vydal se k ní. Jenže pak si vzpomněl, co se včera večer stalo. Hubert! Hubert se ztratil!

Vystřelil z pokoje a běžel se podívat k teráriu. Maminka ho nechala otevřené, aby se Hubert měl kam vrátit. Tomík přilepil nos na sklo. Očima přejel všechny větvičky, listy i kamínky. Nadzvedl kus kůry. Ale chameleon nikde. Popadl nádobku se cvrčky. „Neviděli jste Huberta?“ zeptal se jich. Cvrčci ale jen zahýbali tykadly, jako že ne.

Tomík se šel podívat za maminkou. Potichouнку otevřel dveře ložnice a nahlédl dovnitř. Oba rodiče spali. Tatínek pochrupeval a maminka se ani nehнула. Na nočním stolku stál budík, ale Tomík ještě neuměl hodiny. Netušil, jestli je brzy, nebo pozdě. Rozhodl se, že je raději nechá spát.

Neměli rádi, když je budil moc brzy. Zvlášť teď o prázdninách. Vtom uslyšel zvuk výtahu. Kovová lanka zaskřípala. Někdo přijel do přízemí. Na chodbě se ozvaly hlasy. Co když se baví o tom inzerátu, který včera napsali s Andělkou? napadlo Tomíka. Doběhl do pokojíčku pro malou židličku, přisunul ji ke dveřím a vylezl nahoru. Odsunul kryt kukátka a podíval se na chodbu.

U výtahu stála ta krásná paní s čivavou a bavila se s nějakým pánem. Měl bledou pleť, skoro průsvitnou, jako by nikdy nebyl na sluníčku. Působil unaveně, nevyspale. Tomíkovi připadalo divné, že má úplně šedivé vlasy, přestože je docela mladý.

„Jaká byla noc?“ zeptala se ta paní a svůdně na pána zamrkala. Tomík hned poznal, že se před ním předvádí. Pejška držela v jedné ruce jako malou chlupatou kabelku. Druhou rukou si odhodila vlasy dozadu, našpulila rty a naklonila hlavu, jako by každou chvíli měla dostat polibek od rytíře.

A ten pán? Ten se jen tiše usmíval. Stál s hrudí hrdě vypnutou a teď opravdu vypadal jako rytíř. Pak tajemně pronesl: „Ále, ani se neptej. Dva smrtáky.“

Tomík ztuhl. Cože?! Jaké smrtáky?

„Tak zatím!“ Paní mu poslala vzdušný polibek a odcupitala s psíčkem ven. Vypadalo to, že rytíř nastoupí do výtahu, ale pak se otočil a zadíval se směrem k Tomíkovi. Jako by vycítil, že ho někdo pozoruje.

Tomík se odtáhl od kukátka. Po zádech mu přejel mráz. Kdepak rytíř, vypadá spíš jako upír! Znovu se podíval do kukátka. Vždyť má na košili červenou skvrnu. Možná od krve! A oči má také červené. Jistě celou noc nespál. Přes den je to člověk a v noci se mění v upíra. Proto ty šedivé vlasy a bledý obličej. Pije lidem krev! Tak je to! Hned si představil, jak to

asi vypadá u upíra doma. Určitě má pořád zatažené závěsy, aby nikdo z venku neviděl, jak strašidelný je jeho byt. Uprostřed ložnice leží místo postele rakev, kam chodí odpočívat. Ve skříni má pověšených spoustu dlouhých černých plášťů, které se samy hýbou, když kolem nich projde. A v kuchyni stojí v řadě vystavené poháry s tmavě červenou tekutinou. Co jiného by to asi bylo než lidská krev? Po celém pokoji plápolají svíčky, které nikdy nezhasnou. A ze stropu visí netopýři – jeho jediní kamarádi. Šustí křídly a pozorují ho malýma očkami. Stěny bytu zdobí velké staré obrazy. Lidem na nich se hýbou oči a sledují každého, ať se pohne kamkoli...

Muž tam ještě chvíli stál a díval se Tomíkovým směrem. A pak, místo aby jel výtahem, se tiše, plíživě vydal nahoru pěšky.

Tomík se otřásl. Pomalu slezl ze židličky a pootevřel dveře. Nikde nikdo. Bosky a jen v pyžamu vyběhl na chodbu. Vydal se k nástěnce. Třeba jim tam někdo o Hubertovi nechal zprávu, napadlo ho. Po pár metrech se vyděsil. Co když se dveře zabouchnou? Rychle se vrátil, popadl tátovu botu a strčil ji mezi dveře. Po špičkách odcupital k nástěnce.

Tam zůstal stát s pusou dokořán. Nemohl uvěřit tomu, co vidí. Inzerát byl pryč! To nemůže být pravda, polkl. Přesně si pamatoval, jak ho s Andělkou připevňovali. Dva připínáčky nahoru, dva dolů. Držel pevně, uletět nemohl. Někdo ho sundal schválně. Určitě ten upír!

TO TĚ NEUNESE,
TLOUŠTÍKU!

2

TY TO
DOKÁŽEŠ!

JSI DOBRÁ!

DOBRÁ?!
JSEM
NEJLEPŠÍ!

SNAD SI
MĚ NIKDO
NEVŠIMNE...

TALENTY

1. První dojem

Na kterou myšku bys vsadil/a poslední kousek sýra,
že vyhraje nejvíce soutěží? Proč právě na ni?

2. Předstudek, nebo pravda?

Když si někdo věří a vypadá silně...

- A) Určitě vyhraje.
- B) Má větší šanci vyhrát.
- C) Nepoznáme to podle vzhledu.

Když někdo nosí brýle...

- A) Neumí sportovat.
- B) Jde mu to ve škole.
- C) Nepoznáme, jaký je žák ani jestli mu jde sport.

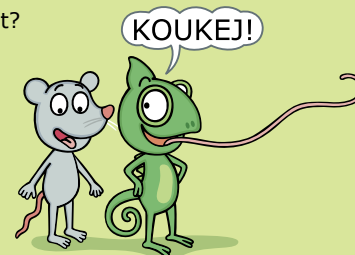
Když je někdo malý...

- A) Určitě je slabý.
- B) Možná je v něčem velmi šikovný.
- C) Určitě prohraje.

3. Každý má svůj talent

Co všechno může být talent?

- A) Rychle běhat.
- B) Být silný.
- C) Umět přemýšlet.
- D) Pomoc kamarádovi.
- E) Rozesmát ostatní.

4. Hubertova rada

Doplň: To, jak někdo vypadá, nám neprozradí...

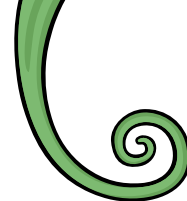
5. A co ty?

V čem jsi šikovný/á ty?

**KAŽDÉMU Z NÁS JDOU JINÉ VĚCI.
VŠICHNI JSME V NĚČEM DOBRÍ
A MÁME NA NĚCO TALENT.**

DETEKTIVOVÉ

Tomík se rozhlížel po chodbě. Najednou mu jejich nový dům připadal divný a strašidelný. Jako by ho pozorovaly tisíce neviditelných očí. Co když tady žijí samí obři, upíři a podivné princezny? Otočil se a utíkal domů. Rychle za Andělkou! Musí ji vzbudit.

Vletěl do pokoje, popadl sestřičku za ramena a zatřásl s ní: „Ando, vstávej! Nespi. Ten inzerát!“

„Co s ním?“ zamumlala a přetáhla si polštář přes hlavu.

„Někdo nám ho ukradl!“

„Cože!?“ Andělka se okamžitě posadila. „Jak to myslíš? Ukradl? A kdo?“

Na nic nečekala a běžela se přesvědčit. V rychlosti vklouzla do tátových obrovských bot. Jako lyžař, který se brodí hlubokým sněhem, se legračnickými přísuný blížila k nástěnce. Tomík měl pravdu.

„Není tu,“ hlesla a zírala na prázdné místo, kam včera pověsili inzerát.

Vtom v přízemí cinkl výtah. Dveře se otevřely a z kabiny vyběhli dva malí kluci. Na první pohled bylo jasné, že jsou to dvojčata. Mohly jim být tak tři roky. Měli stejné tričko, stejné kraťasy i stejnou kšiltovku. Jen jeden na ní měl barevně vyšité MAX a druhý THEO. V ruce drželi kyblík s lopatkou a bábovičkami. Za nimi se objevila jejich maminka. Když kluci uviděli Andělkou s Tomíkem, jak stojí v pyžamu u nástěnky, zvědavě

si je prohlíželi.

„Dobrý den!“ pozdravili Andělka s Tomíkem.

„Ahoj,“ usmála se na ně paní.

„Doblý den!“ ozvala se dvojčata.

Kluci ještě neuměli říkat R.

Jeden z nich zatahal maminku za šaty a zeptal se:

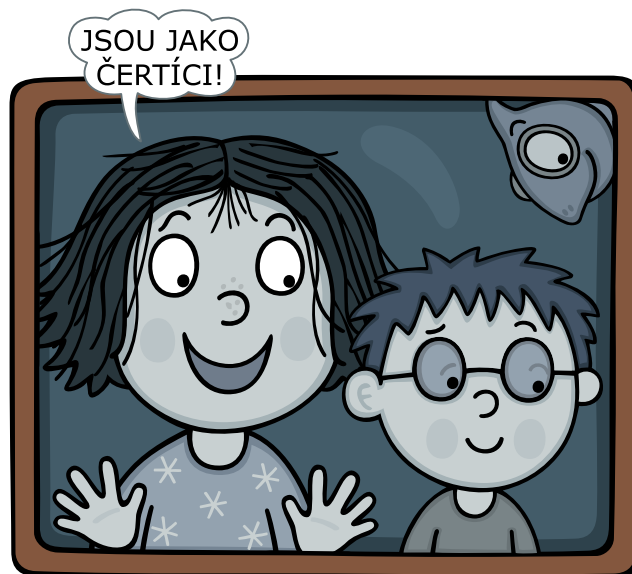
„Mami, kdo to je?“

„A ploc mají pyzamo?“

divil se druhý.

„Maxi, Teo, jdeme!“ popohnala je maminka.

Venkovní dveře za nimi zaklaply. Andělka s Tomíkem je přes sklo pozorovali, jak si to vykračují směrem na hřiště. Tedy vykračují... Spíš poskakují. Jeden běžel dopředu, druhý se najednou zastavil, protože na zemi objevil kamínek, který nutně potřeboval prozkoumat. Max strčil Thea lopatkou do zad, Theo mu to oplatil tím, že mu z hlavy sundal čepici a hodil ji o kus dál do trávy. Pak se oba najednou rozběhli k silnici. Maminka je na poslední chvíli chytila za trička a přitáhla si je zpátky. Vypadali jako pytel blech, který někdo vysypal na chodník. Vlasy rozcuchané, ruce pořád v pohybu. Jeden se smál, druhý něco pokřikoval, oba připomínali malé

čertíky, kteří se každou chvíli chystají vyvést nějakou lumpárnu. Andělka si pomyslela, že uhlídat takovou dvojici musí být pro jejich maminku nadlidský úkol. Otočila se a pelášila zpátky domů. Tomík za ní.

„Kde jste byli?“ zeptala se jich maminka, když vtrhli do kuchyně. Měla na sobě svůj starý růžový župan. Tatínkovi trčely přeležené vlasy do všech stran. Oba před chvílíčkou vstali a hledali v banánových krabicích hrnečky na čaj. Voda v konvici už bublala.

„Někdo nám ukradl náš inzerát!“ spustila Andělka.

„Vážně?“ zívla si maminka.

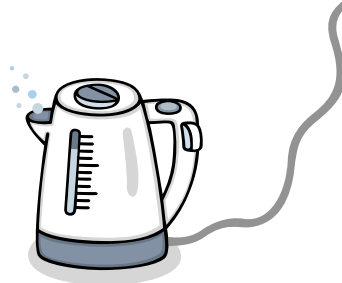
„A to jsme si s ním dali tolik práce!“ rozčiloval se Tomík.

„Tak napišete nový,“ mávl rukou tatínek, jako by se vůbec nic nestalo,

„já mezitím skočím do pekařství pro rohlíky.“

Když za ním zaklaply dveře, Andělka přiskočila k mamince: „Možná si někdo myslel, že ten inzerát je jen nějaká legrace, když ho psaly děti. Proto ho sundal. Napiš ten inzerát ty!“

„To by mě zajímalo, kam jsme mohli dát čaj,“ přemýšlela nahlas maminka.

Byla duchem úplně nepřítomná.

„Čaj nás nezajímá. Sedni si a napiš ten inzerát!“ začal se vztekat Tomík.

„Tomíku,“ otočila se na něj, „nemyslíš si, že teď mám jiné starosti?“

Ukázala na nepořádek, který všude panoval. Když si všimla Andělčina zoufalého výrazu, dodala: „Nebojte se, děti, však on se Hubert zase někde objeví. Není to poprvé, co se ztratil. Nakonec se přece vždycky našel.“

„Teď je to ale jiné,“ zoufala si Andělka.

„Počkáme,“ snažila se ji uklidnit maminka. „Bud' Hubert přijde sám, nebo nám ho někdo ze sousedů přinese. Uvidíte.“

„To určitě!“ zuřil Tomík.

Andělka se zamračila: „Víš co, Tomíku? Poradíme si sami. Pojd'!“ Popadla brášku za ruku a táhla ho do dětského pokojíčku. Ještě než zavřela dveře, zkontrolovala, jestli je maminka neposlouchá. Potom z krabice se školními potřebami vyhrabala černý notýsek. Nadepsala ho HUBERT. Naklonila se k Tomíkovi a tajemným hlasem pronesla: „Tímto vyhlašuji detektivní pátrání!“

„Takže my si budeme hrát na detektivy?“ vypísl nadšeně Tomík.

„Žádná hra,“ zarazila ho Andělka, „my budeme detektivové doopravdy.“

VŮŇĚ A PACHY

1. Čekárna u lékaře je plná pacientů.

Prohlédni si obrázek. Je na něm něco divného?
Myslíš, že podle vůně poznáš, jaký člověk je?

- A) Ano
- B) Ne
- C) Nevím

2. V čekárně je spousta pachů.

Z koho je podle tebe cítit:

- A) Silná vůně parfému?
- B) Cigaretový kouř?
- C) Dezinfekce?
- D) Zkažený dech?

3. Proč může být každý cítit jinak?

- A) Kvůli nemoci.
- B) Kvůli hygieně.
- C) Kvůli tomu, kde právě byl.
- D) Kvůli práci.

4. Zkus poznat o myškách něco bližšího.

Kdo pracuje s květinami?

Kdo si špatně čistí zuby?

Je správné kouřit v čekárně u zubaře?

5. Hubertova rada

Doplň: Pokud je mi něčím pach nepříjemný, měl/a bych...

6. Závěrečné odhalení

Čich hraje v našem životě důležitou roli.

Někdy je těžké nesoudit ostatní
podle jejich pachu.

Podle vůně ale nepoznáme,
jaký člověk doopravdy je.

**NĚKTEŘÍ LIDÉ JSOU CÍTIT PŘÍJEMNĚ,
JINÍ NE. ALE CELÝ PŘÍBĚH POCHOPÍME,
AŽ KDYŽ ČLOVĚKA POŘÁDNĚ POZNÁME.**

SEZNAM PODEZŘELÝCH

Během dopoledne si Andělka s Tomíkem zařídili svůj pokojíček jako detektivní kancelář. Vybalili několik krabic a hned bylo v místnosti víc místa. V rohu pokoje si pak z prázdných banánových krabic, matrací a dek vytvořili bunkr. Andělka na čistý papír napsala RODIČŮM VSTUP ZAKÁZÁN a pověsila ho na dveře pokojíku.

„Sem budeme chodit na tajný porady,“ ukázala na bunkr. Dovnitř hodila několik polštářků. Přinesla magnetickou nástěnku a krabičku s magnetky ve tvaru písmenek. „Všechno důležité k případu budeme dávat sem!“ ťukla ukazovákem na nástěnku. Společně s Tomíkem z magnetků poskládali slovo HUBERT.

Když se na ně maminka přišla podívat, nestačila se divit. „Panejo, vstup zakázán? To jako že nesmím dovnitř?“ nakukovala zvědavě do pokojíku. „Máte to tady ale krásné!“ pochválila je. „Teď jděte na dvorek, tatínek vám k obědu koupil pizzu, můžete si ji sníst tam.“

„Mňam!“ zaradovala se Andělka a vyskočila z bunkru ven.

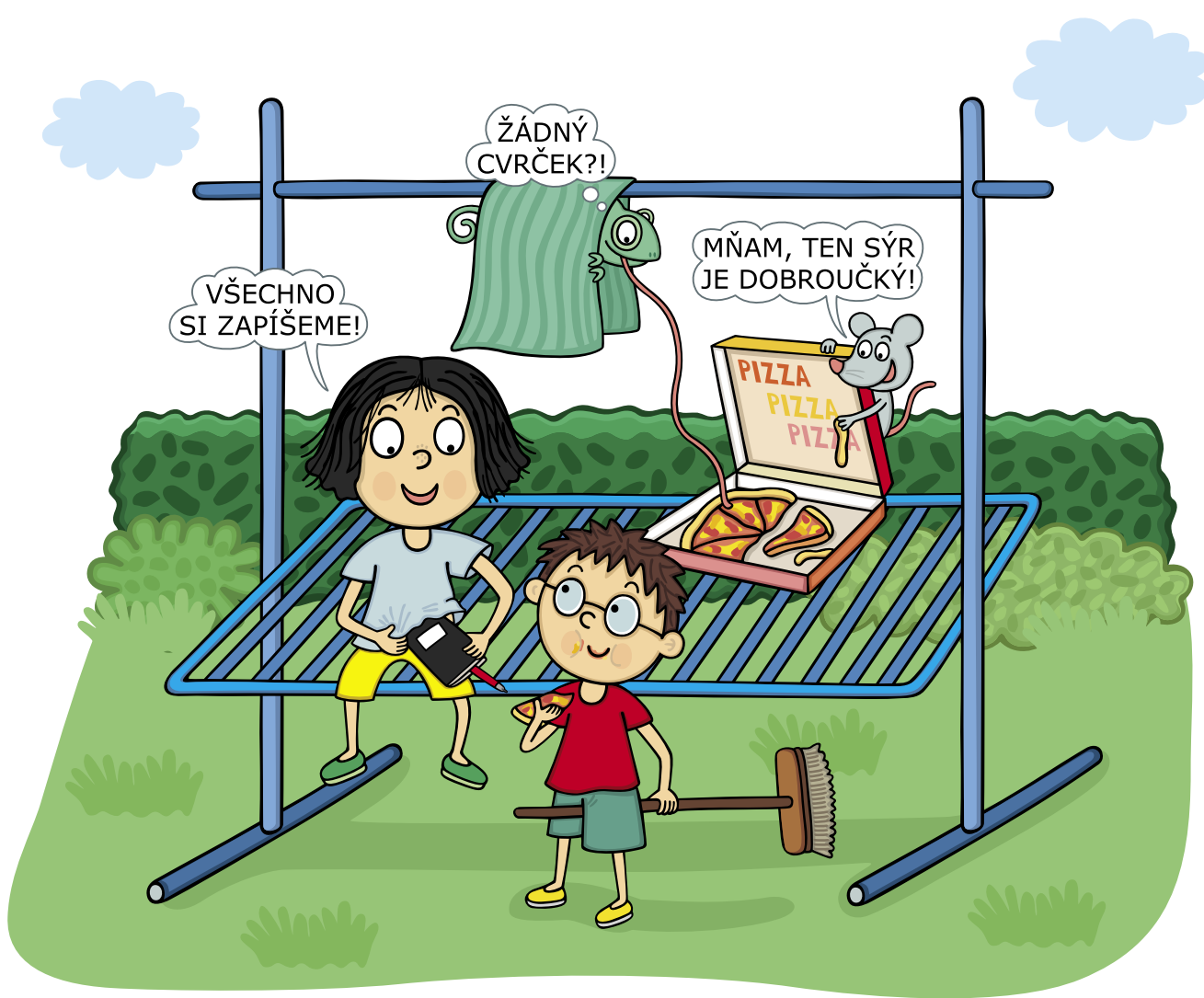
Maminka jí dala do ruky krabici s pizzou a popohnala je: „Ať si užijete alespoň trošku sluníčka!“

Andělka si na dvorku sedla na staré klepadlo a otevřela krabici: „Šunková! Tu mám nejradši.“ S chutí se zakousla.

Tomík mezitím prozkoumával dvorek. Běhal sem a tam jako neřízená střela. Všechno musel vyzkoušet. Hned teď. Pískoviště! Odrážedlo ve tvaru autíčka! Ponožky, které někomu spadly při sušení z balkonu. Plechová popelnice! Popelník! „Fuj! Blééé!“ zakřičel na celý dvorek. A smeták s dlouhou násadou! „Hele! Poletím na koštěti!“ ukazoval Andělce a snažil se vydrápat na starou kůlnu.

„Pojď si dát, nebo ti to všechno sním!“ volala na Tomíka Andělka. Toho ale jídlo vůbec nezajímalo. V letu popadl nejmenší trojúhelníček pizzy, nacpal si ho celý do pusy a běžel dál.

„Musíme si sepsat seznam všech podezřelých!“ rozhodla Andělka, když dojedla. Z pod trička vytáhla detektivní zápisník a s plnou pusou vysvětlovala Tomíkovi: „V jednom filmu říkali, že když se oběť únosu nenajde

do sedmdesáti dvou hodin, je to špatný.”

„A sedmdesát dva je hodně, nebo málo?” chtěl vědět Tomík.

„To jsou tři dny!”

„Tak rychle!” zavrtěl se nervózně Tomík.

Andělka otevřela zápisník a na první stránku velkým písmem napsala

SEZNAM PODEZŘELÝCH.

Dlouze se zamyslela: „Koho dáme jako prvního?“

„Určitě toho upíra,“ vyhrkl Tomík.

V bunkru stihl Andělce o upírovi všechno povyprávět. Nejdřív bráškově nevěřila, ale nakonec musela uznat, že by mohl mít pravdu.

„Mrtví se vracejí a vysávají živým sílu,“ pronesla větu, kterou si zapamatovala z divadelního představení *Dracula*, na kterém byla s maminkou. Do zápisníku napsala UPÍR.

„Napiš tam i PANÍ S ČIVAVOU,“ popoháněl ji Tomík. „Určitě je s ním spolčená. A dej tam toho obra, co na nás včera zvonil,“ ťukal prstíkem do sešitu.

Na třetí místo tedy připsala OBR.

Nastalo dlouhé ticho.

„A co ti malí kluci, Theo a Max, které jsme ráno potkali na chodbě?“ zeptal se Tomík. „Třeba se jim Hubert líbil a vzali si ho domů jako hračku.“ Andělka se zatvářila pochybovačně. Nakonec si ale vzpomněla, jaké čertoviny vymýšleli, když šli na hřiště, a do notýsku připsala DVOJČATA. Vtom se Tomík zarazil. Před očima se mu objevila ještě jedna tvář. Hubená, s velkýma modrýma očima. Další dítě v tomhle domě. Jak jen mohl na toho divného kluka zapomenout?

Když včera přijeli, stál před vchodem a celou dobu je pozoroval.

Byl na chodbě, když stěhováci nosili jejich věci do bytu. Dokonce tam okouněl i ve chvíli, kdy vytáhl Huberta z terárka a ukazoval ho sousedům. Vypadal, jako by si nepřál nic jiného než mít tak krásného chameleona také doma.

Tomíkovi se rozbušilo srdce. Plácl se do čela a vykřikl na celý dvorek: „Už vím, kdo nám ukradl Huberta!“

ZLODĚJ

Andělka si na nesmělého kluka, který se kolem nich motal na chodbě, také pamatovala. Raději Tomíkovi neřekla, že se mu v jednu chvíli smál. „Musíme za ním!“ řekla rázně.

„Ty víš, kde bydlí?“

„Ne. Ale budeme pátrat, dokud ho nenajdeme.“

Do zápisníku na seznam podezřelých napsala DIVNEJ KLUK! Pod nápis v rychlosti načmárala jeho portrét. Vyrazili.

Nejprve se opatrně připlížili k bytu v přízemí. Napínali uši, co to jen šlo. Nic nenaznačovalo, že by byl někdo doma. „Stejně by mě zajímalo, kdo tady vlastně bydlí,“ pronesl Tomík.

V jednu chvíli se jim zdálo, že za dveřmi slyší tiché šramocení. „Někdo tam je,“ pošeptal Tomík Andělce. Ještě chvíli poslouchali, ale odvahu zazvonit nesebrali. Nakonec to vzdali a pokračovali do prvního patra. Tomík cestou počítal všechny schody.

„Co když ten kluk není doma?“ uvažoval nahlas. „Jsou přece prázdniny.“ „Možná ne, ale alespoň se pokusíme zjistit, kde bydlí. A pak si na něj počkáme.“

„Osmnáct!“ vykřikl Tomík, když zdolal poslední schod.

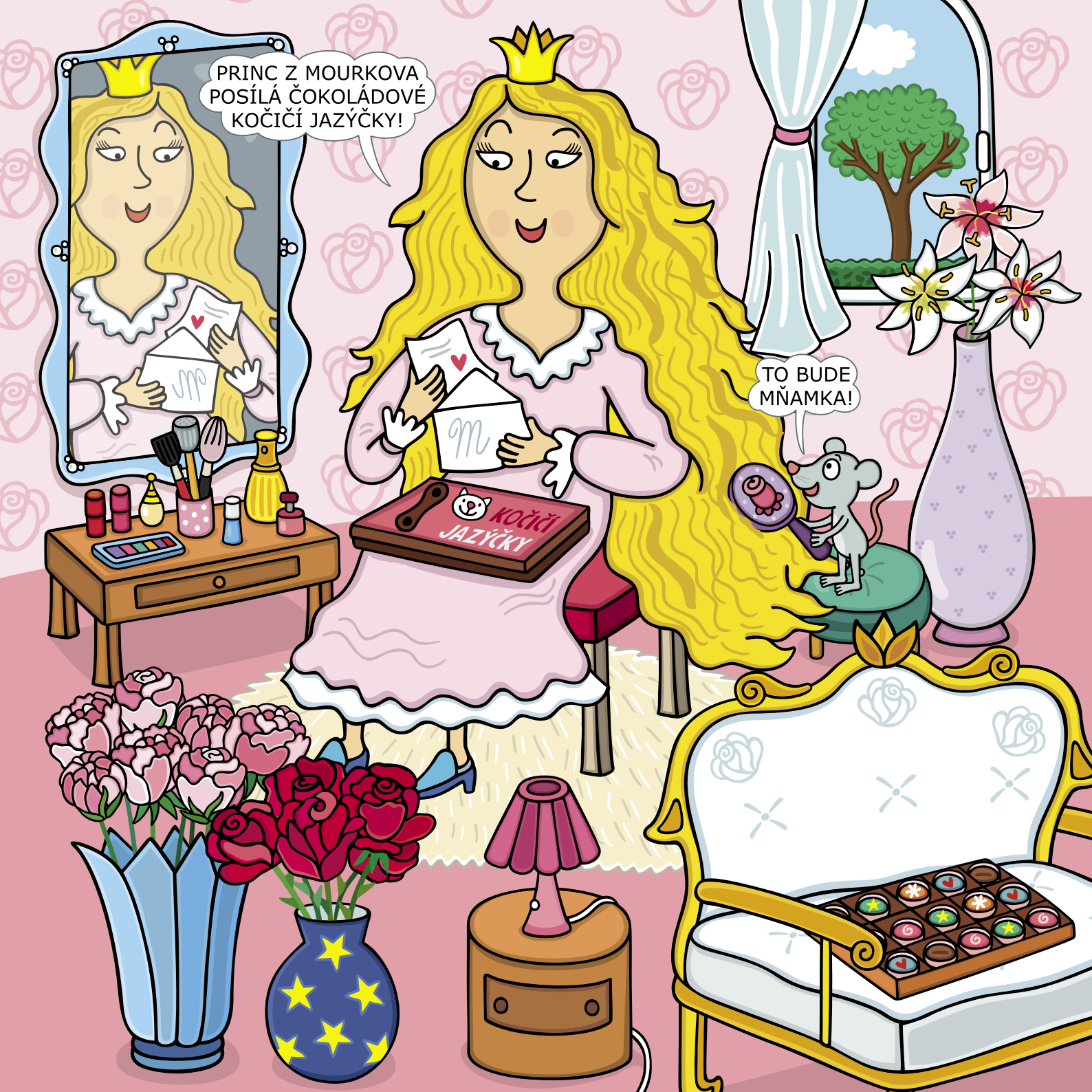
Za dveřmi bytu vpravo se rozštěkal pes. „Tam bydlí ta paní, která vypadá

jako princezna," řekla tiše Andělka.

Prohlížela si dveře s cedulkou M. Malíková a představovala si, jak krásné to doma asi paní má. Určitě tam nejsou obyčejné bílé stěny jako u nich doma, ale jemně růžové. V oknech visí lehounké záclonky, které se při sebemenším větříku krásně vlní. Všude stojí vázy plné růží, pivoňek a orchidejí, jejichž vůně je omamná. Na měkkém bílém gauči leží třpytivé polštářky. Možná má i velké zrcadlo ve zlatém rámu, před kterým si češe své dlouhé vlasy, zatímco jí princové a rytíři posílají obrovské kytice a zvoní u dveří s bonboniérou v ruce. Spí ve vysoké posteli s nebesy a její Sisi má určitě pelíšek měkký jako obláček a porcelánovou mističku na vodu se zlatým okrajem...

Andělku napadlo, že kdyby tam bydlel Hubert, měl by nejspíš krásné terárium s růžovými kamínky, malou fontánku a možná i hedvábný polštářek na spaní. Nepříjemně ji píchlo u srdce.

PRINC Z MOURKOVA
POSÍLÁ ČOKOLÁDOVÉ
KOČIČÍ JAZYČKY!

TO BUDE
MŇAMKA!

KOČIČÍ
JAZYČKY

RŮŽOVÁ
TEĎ FRČÍ!

Možná by se tam měl lépe než u nich, napadlo ji. Vzápětí si ale představila, jak ta krásná princezna musí mít doma kvůli Hubertovi cvrčky, sarančata a kobylinky a že jí občas utečou jako jim, a rozesmála se. Navíc Hubert by nesnesl Sisinčin štěkot, uklidňovala se, to by se mu nelíbilo. Syčel by na ni a nafukoval se, aby vypadal větší a hrozivější. Kdepak, u nás doma je to pro něj mnohem, mnohem lepší.

Najednou se otevřely dveře bytu naproti a v nich se objevila paní s úplně maličkým plačícím miminkem, které ukládala do kočárku. Andělka si hned vybavila, že miminko slyšela plakat i v noci. Z bytu k nim zavanula vůně heřmánkové mastičky a dětského pudru. Paní vypadala unaveně, pod očima měla tmavé kruhy. Když si všimla Tomíka s Andělkou, jemně jim pokynula na pozdrav.

Pokračovali do druhého patra. Zastavili se u dalších dveří. Poslouchali a vyčkávali... Vypadalo to, že tady nikdo není doma.

Zato v bytě naproti bylo živo. Hrála tam nahlas televize a ozýval se odtamtud dusot. Potom někdo zavolal: „Vezmi si s sebou rohlík. A nezapomeň telefon!“

„Vždyť jdu jen na dvorek!“ uslyšeli dětský hlas.

60

V ten moment se rozrazily dveře a v nich stál ON. Ten kluk, co jim určitě ukradl Huberta!

OBLEČENÍ

Myšky si dnes hrály na novináře. Ptali se myši na ulici, jaké je jejich zaměstnání a jak tráví volný čas.

1. Prohlédni si obrázek.

Poznáš podle oblečení, jakou kdo dělá práci a co ho baví ve volném čase?

2. Detektivní lupa

Co si myslíš, že můžeš poznat podle oblečení?

- A) Některá povolání.
- B) Zda je sportovec.
- C) Má rád/a módu.
- D) Všechny odpovědi jsou správně.

3. Překvapení

Co myslíš, že novináře nejvíce překvapilo?

- A) Skejťáčka je holka.
- B) Barevně oblečená paní je vědkyně.
- C) Řemeslník miluje operu.
- D) Pán s kravatou je učitel a po večerech hraje ochotnické divadlo.

4. Předstudek, nebo pravda?

Co myslíš? Může holka na skateboardu jezdit lépe než kluci? A když má někdo špinavé oblečení, znamená to, že je nepořádný?

5. A co ty?

Máš nějaké oblíbené oblečení?

Myslíš, že podle něj ostatní poznají, co máš rád/a a nebo co všechno umíš?

6. Hubertova rada

Oblečení nám ukáže jen...

7. Závěrečné odhalení

Někdo rád sleduje módu, pro jiného oblečení nehraje velkou roli. Oblečení nám může něco napovědět, ale nikdy neprozradí celý příběh člověka.

**OBLEČENÍ UKAZUJE, CO MÁME NA SOBĚ.
NE TO, JACÍ DOOPRAVDY JSME.**

DIVNÉ SETKÁNÍ

Péťa zůstal stát s pusou otevřenou. Co tady ti dva dělají? vyděsil se. Ještě před chvílí je sledoval z okna. Byli na dvorku, něco si šuškali a zapisovali do černého notýsku. Rozhodl se, že si půjde hrát na dvorek a tam se s nimi zkusí seznámit.

Za Péťou se objevila babička. Když uviděla Tomíka s Andělkou, rozzářila se: „To jsou ti tvoji noví kamarádi, Petříku?“

Andělka s Tomíkem si vyměnili nechápavý pohled. Péťa okamžitě zčervenal. Chtěl babičku zastavit, ale ona se nedala. „Jste ti noví sousedi, že ano?!“

„Já už musím jít, babi,“ koktal Péťa.

Babička se ale nedala zastavit. „Konečně má Péťa nějaké kamarády. Vždyť on si tu celé léto hraje na dvorku sám.“

Péťa se strašně styděl. Včera babičce nakukal, že se skamarádil s dětmi těch nových sousedů. Sice to nebyla pravda, ale měl v plánu to napravit.

Najednou si všiml, že Tomík s Andělkou babičku vůbec neposlouchají, ale pootevřenými dveřmi jim zírají do bytu. Natahovali krky, jako by u nich doma mohli zahlédnout něco zajímavého. Co si to dovolují? Taková nevychovanost, pomyslel si.

„To vy jste dělali v noci ten rámus?“ pokračovala babička. „My tady v domě dodržujeme noční klid.“

Andělka sebrala všechnu odvahu a zeptala se babičky: „Neviděla jste náhodou chameleona Huberta?“

Babička se zarazila. Chvilí pátrala v paměti a pak se zeptala: „To je nějaký nový seriál?“

Ted' zase nic nechápala Andělka.

„My už vážně musíme jít, babi. Ahoj!“ Péťa zavřel babičce dveře před nosem.

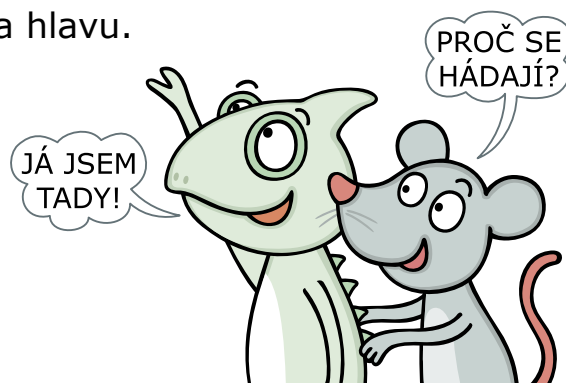
Všichni tři zůstali stát proti sobě. Nikdo nevěděl, jak začít. Vzájemně se pozorovali. Péťa cítil, jak mu z rozpaků hoří uši. To nesnášel. Andělka se mračila jako bohyně pomsty. Vůbec nechápal, o co jí jde. Ani proč do toho tahá jeho babičku.

„Kde je?“ udeřila na něj a bojovně zvedla hlavu.

„A kdo?“

„Vrať nám ho!“

„Koho?“ nechápal.

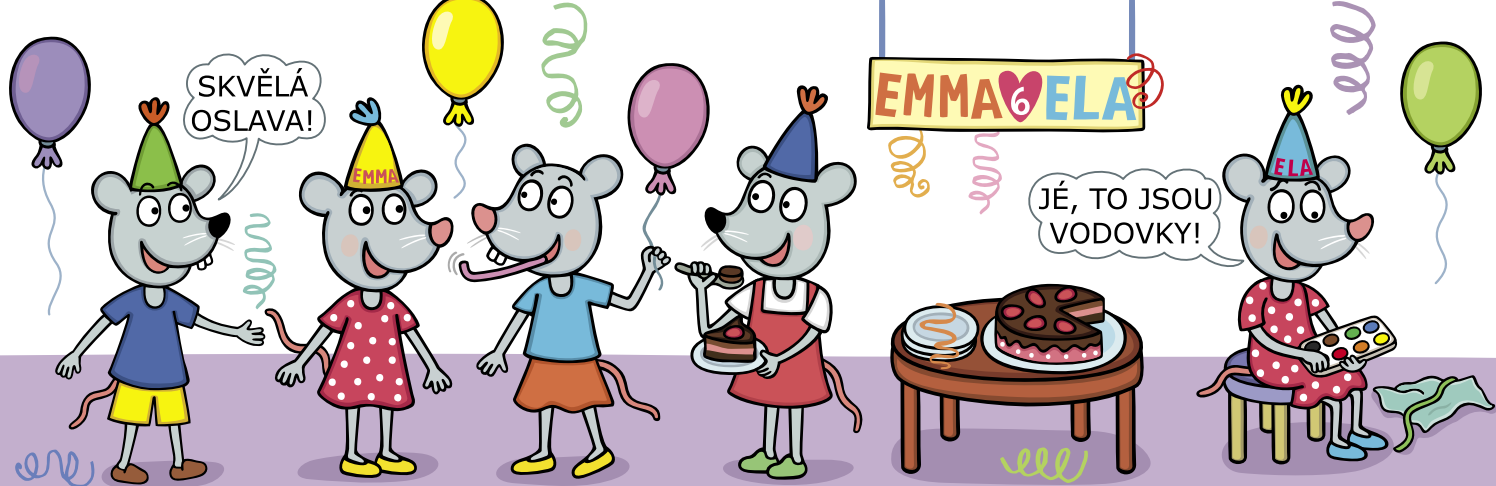
„Přece Huberta!“ vyštěkla na něj.

Péta si vzpomněl, že když v noci dorazili rodiče domů a šli mu dát pusku na dobrou noc, stěžovali si, že ti noví sousedé dělají na chodbě hluk. Prý asi při stěhování něco ztratili. Péťu by ale ani ve snu nenapadlo, že jim utekl chameleon.

Všiml si, že se Andělce v očích zatřpytily slzy. Několikrát zamrkala, aby je zaplašila. Najednou mu jí bylo skoro líto.

„Hubert potřebuje terárium,“ vzlykla, „a taky speciální lampu a rozprašovač vody, protože neumí pít z misky. A k jídlu má rád cvrčky a ...“ Péťa překvapeně polkl. Až teď mu to došlo. Oni si myslí, že toho chameleona ukradl on. Vykašlal se na to, že ho uslyší babička, a zakřičel na celý dům: „Já přece nikomu nic nevzal! Nejsem žádný zloděj!“ A rozběhl se po schodech dolů.

EXTROVERT A INTROVERT

1. První dojem

Dvojčata Emma a Ela slaví narozeniny.

Prohlédni si obrázek.

Jak si Ela a Emma užívají oslavu?

2. Kdo myslíš, že se na oslavě baví víc? A proč?

3. Rozhodni.

- A) Která z dvojčat ráda vypráví vtipy?
- B) Která raději poslouchá?
- C) Která ráda poznává nové kamarády?
- D) Má jednu blízkou kamarádku?

4. Předstudek, nebo pravda?

Když je někdo tichý:

- A) Určitě je smutný.
- B) Možná není rád středem pozornosti.
- C) Určitě se s nikým nebaví.

**KAŽDÝ MÁ SVŮJ ZPŮSOB,
JAK BÝT ŠTASTNÝ MEZI LIDMI.
A OBOJÍ JE V POŘÁDKU.**

5. A co ty?

Co je tobě bližší? Vystupuješ rád/a na veřejnosti?

Máš hodně kamarádů, nebo jsi raději s jedním
nebo se dvěma kamarády?

6. Hubertova rada

Doplň: Každý se cítí dobře....

7. Závěrečné odhalení

Někdo rád mluví před ostatními.

Jiný raději poslouchá.

Někdo má spoustu kamarádů.

Jinému stačí jeden opravdový kamarád.

OMLUVA A PLÁN

Andělka s Tomíkem stáli na chodbě jako opaření. Ani jeden z nich nedokázal promluvit. Andělka moc dobře věděla, že tomu klukovi ublížila. Jinak by takhle nezuřil.

„Neměla jsi na něj být tak zlá, And’o,“ prolomil ticho Tomík. Sundal si brýle a promnul si unavené oči.

Andělka se zamračila: „A ty mu věříš? Třeba nás chce jenom zmást. Zajímalo by mě, jestli má alibi.“

„Co to je alibi?“ nechápal Tomík.

„Důkaz, že v době činu nebyl na místě činu,“ vysvětlila mu Andělka, jako by to byla ta nejjasnější věc na světě. „Víš co? Jdeme domů,“ rozhodla nakonec. „Uděláme si poradu. Musíme promyslet, co dál.“

Seběhli dolů do přízemí. Za dveřmi přibylo několik prázdných krabic naskládaných do sebe, které maminka stihla vybalit. Andělka zabouchala pěstičkou na dveře. Tatínek jim hned otevřel. V puse držel hřebík, v ruce kladívko. Právě věšel obrazy. Maminka klečela na zemi a drhla poslední šmouhy po malování.

„Jaká byla pizza?“ zavolala na děti, když kolem ní prosvištěly do pokoje.

„Dobrá! Děkujeme!“ stihly odpovědět, než za nimi zapadly dveře.

Vlezly si do bunkru a podívaly se na nástěnku. Slovo HUBERT na ní zářilo

jako výčitka. Jejich chameleon byl pryč a oni pořád nevěděli nic.

„Co teď?“ povzdechl si Tomík.

Andělka otevřela detektivní zápisník a pročítala si pořád dokola seznam podezřelých.

Tomíka to brzy přestalo v bunkru bavit. Vylezl ven a začal stavět hrad z lega. Chrastění kostiček se ozývalo pravidelně jako déšť. Andělka DIVNÝHO KLUKA přeškrtila. Začmárala i jeho podobiznu. Ale ani potom se jí neulevilo. Několikrát zívla. Položila si hlavu na měkký polštářek a stočila se do klubíčka. Únava ji pomalu přemáhala. Po včerejším ponocování se nebylo čemu divit. Oči jí těžkly... Pomalu se propadala do spánku. Ani si nevšimla, že chrastění kostiček ustalo.

„Ando, vstávej!“ ozvalo se nad ní.

Otevřela oči. Chvilku netušila, jestli je ráno, nebo večer.

Zaostřila na Tomíkovu tvář.

„Co se děje?“ zamrkala.

„Pojď se na něco podívat.“ Táhl ji ven z bunkru. Plížil se k oknu a kývl, ať ho následuje. Skrčil se pod parapet a naznačil jí, ať se přikrčí taky.

Na dvorku si míčem o stěnu staré kůlny kopal ten kluk. Měl ruce v kapsách a vypadal dost naštvaně. Vtom se otočil přímo k jejich oknu. Oba rychle uskočili.

„Víš co?“ zašeptala Andělka. „Půjdu za ním.“

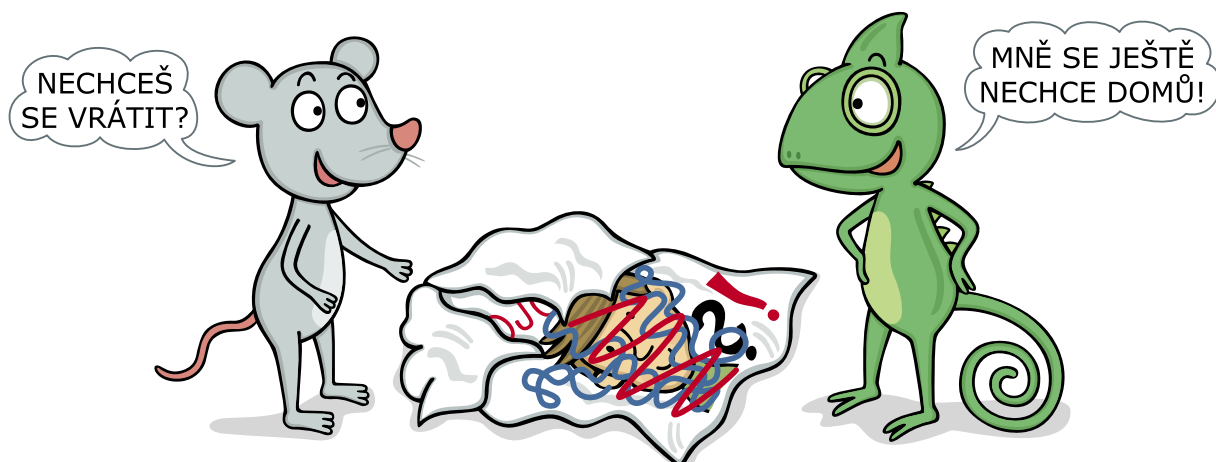
„Takže ty už si nemyslíš, že je zloděj?“

Jen pokrčila rameny. „Třeba nám poradí, kdo by o Hubertovi mohl něco vědět.“

„Můžu jít s tebou?“

Andělka zavrtěla hlavou: „Bude lepší, když na něj nebudeme dva.“

Popadla detektivní zápisník a nenápadně, aby to Tomík neviděl, vytrhla stránku s Pétovou podobiznou. Vyběhla z pokoje.

TAJEMNÁ SOUSEDKA

Tomík se krčil u okna a sledoval Péťu, jak kope do míče. Netrpělivě čekal, kdy se na dvorku objeví Andělka. Snad ho zase nevyděsí.

Už přibíhala. Vyšla se rovnou k Péťovi. Něco mu říkala. Péťa koukal do země. Dlouho mlčel, pak pokrčil rameny. Andělka mluvila dál, dokonce se na chvíli usmála. A pak... vytáhla zpod trička detektivní zápisník a ukázala ho Péťovi.

„Co to dělá?!“ vyděsil se Tomík.

Péťa v něm listoval, kroutil hlavou a něco Andělce vysvětloval. Nakonec si sedli na klepadlo a začali si povídat.

Tomík vyrazil z pokoje. „To je přece náš zápisník!“

Proběhl kolem rodičů a vyběhl na chodbu. Zabouchl dveře a spěchal na dvorek. Vtom se zarazil. Z bytu naproti zaslechl cvaknutí klíče. Dveře se pomalu otevřely a v nich se objevila starší shrbená paní. Tomík rychle uskočil do výklenku vedle výtahu. Naštěstí si ho nevšimla.

Do nosu ho praštila silná vůně dámské voňavky smíchaná s cigaretovým kouřem. Paní k němu byla otočená zády, ale i tak ho zarazilo, jak je oblečená. Venku bylo vedro k zalknutí a ona měla zimní kabát, jako by snad mrzlo.

Zabručela hlubokým chraplavým hlasem: „Ale no tak, Bubáku, za chvíli jsem zpátky. Běž domů.“

Tomík si až po chvilce uvědomil, že mluví na černého kocoura, který se protáhl pootevřenými dveřmi. Otíral se jí o nohy a tiše předl.

„Hybaj!“ Zatlačila nohou kocoura zpátky do bytu a zabouchla dveře. Chystala se zamknout, ale najednou se zarazila. Jako by vycítila v zádech Tomíkův pohled.

Prudce se otočila.

Tomík málem vykřikl. Před ním stála ČARODĚJNICE! A dívala se přímo na něj. Tvář měla vrásčitou jako seschlé jablíčko, obočí domalované silnou černou čarou a vlasy natupírované do podivného obláčku.

Zaburácela na celou chodbu: „Copak ty neumíš pozdravit?“

Tomíkovi se stáhlo hrdlo. „Do...do... dobrý den,“ koktal. Chtěl se promýknout kolem ní a zmizet, jenže paní mu zastoupila cestu. Zasmála se tak zvláště, že Tomíka zamrazilo.

„Takhle se mi líbíš, hošánku,“ zachraptěla.

Tomík couvl o půl krůčku. Hlavou mu prolétla strašlivá myšlenka. Co když si

MŇAU!
AU!

JEŠTĚ MYŠÍ
OCÁSEK!

ZLODĚJI!

HUBÍ,
MNĚ SE TU
NELÍBÍ!

KUKAJDA

SVÍČKOVÁ

ho chce odvést k sobě domů? A šoupnout do pece! Vždyť se na něj dívá, jako by si ho chtěla upéct k večeři! Určitě má doma obrovské chlupaté pavouky, co visí ze stropu jako lampiony. Na poličkách má vystavené kouzelné lektvary a na stěnách česnek a sušené myší ocásky svázané mašlí. V koutě stojí kotel, ve kterém bublá lektvar. Občas z něj vyletí oko nebo dětský prst! A ten obrovský černý kocour se žlutýma očima tam všechno hlídá. Neumí jen mňoukat, když chce, mluví lidským hlasem. Dokáže chodit po stropě a skákat salta. Vždycky když vyskočí, nakonec spolehlivě přistane té čarodějnici za krkem. Má dlouhé špičaté zuby a ostré zahnuté drápy a ...

„Na... na... na shledanou!“ vyhrkl Tomík a rozběhl se pryč, co mu nohy stačily.

STÁŘÍ

1. První dojem

Syrečka s Kulíkem přijeli na návštěvu k babičce a dědovi. Prohlédni si obrázek.

Kdo komu pomáhá?

2. Detektivní lupa

Podívej se pořádně na fotografii.

Poznal/a bys, že je na ní dědeček, když byl malý?

3. Co myslíš, že dědeček dělal, když byl malý kluk?

4. Proč Syrečka učí dědečka novou věc na mobilu?

A) Umí toho na mobilu víc než dědeček.

B) Dědeček bez brýlí špatně vidí na písmena.

C) Oboje je správně.

5. Předstudek, nebo pravda?

Vyber správnou odpověď.

Když je někdo starý:

A) Ničemu novému nerozumí.

B) Může se pořád učit nové věci.

D) Už si nikdy nehraje.

6. A co ty?

Co by ses chtěl/a naučit od babičky nebo dědečka?

A co bys naopak mohl/a naučit ty je?

7. Hubertova rada

Mladí i staří se od sebe mohou....

9. Závěrečné odhalení

Babičky i dědečkové byli kdysi děti jako ty. Také si hráli, měli kamarády, smáli se a někdy vymýšleli lumpárny. Také umí spoustu věcí, které tě můžou naučit. A ty je zase můžeš naučit něco, co oni neumí.

**VŠECHNY BABIČKY A DĚDEČKOVÉ
V SOBĚ NOSÍ ZAJÍMAVÝ PŘÍBĚH.
STOJÍ ZA TO NECHAT SI HO VYPRÁVĚT.**

POSILA TÝMU

Péťa Andělce právě vysvětloval, že ten obrovský pán, kterého do seznamu podezřelých napsali jako obra, sice vypadá jako nejsilnější muž světa, ale venčit opičku ho nikdy neviděl.

„A že by pracoval v cirkuse?“ kroutil nevěřícně hlavou Péťa. „To by přece nebydlel u nás v domě. Cestuje všude po cestě. Z letiště se vždycky vrací s velkým kufrem. Podle mě na to, aby se staral o opici nebo chameleona vůbec nemá čas.“

Víc říct nestihl. Na dvorek se přiřítíl Tomík.

„Už vím, kdo bydlí v bytě naproti nám!“ vyhrkl. „Čarodějnice! Vypadá jako ta z Perníkovy chaloupky. Dokonce má černýho kocoura. Jmenuje se Bubák. To ona nám vzala Huberta!“

„Vážně?“ seskočila z klepadla Andělka. „To ti řekla?“

„Ne, ale kdo jinej?“ namítl Tomík. „Vždyť bydlí hned naproti nám.“

„Ty myslíš paní Fráňovou,“ plácl se do čela Péťa. „Pravda, je taková... zvláštní. Ale čarodějnice? Babička říkala, že ji viděla mluvit v televizi.“

„Cože?“ zamrkal Tomík. „A co říkala?“

„To už si nepamatuju. Ale je slavná.“

„To nic neznamená.“

„Ne každéj, kdo má černýho kocoura, je čarodějnice,“ ušklíbl se Péťa.

„Ale ona tak vypadá!“ zamračil se na Péťu Tomík. „Fakt, úplně!“

„A co když Huberta snědl ten její kocour?!“ vyděsila se Andělka.

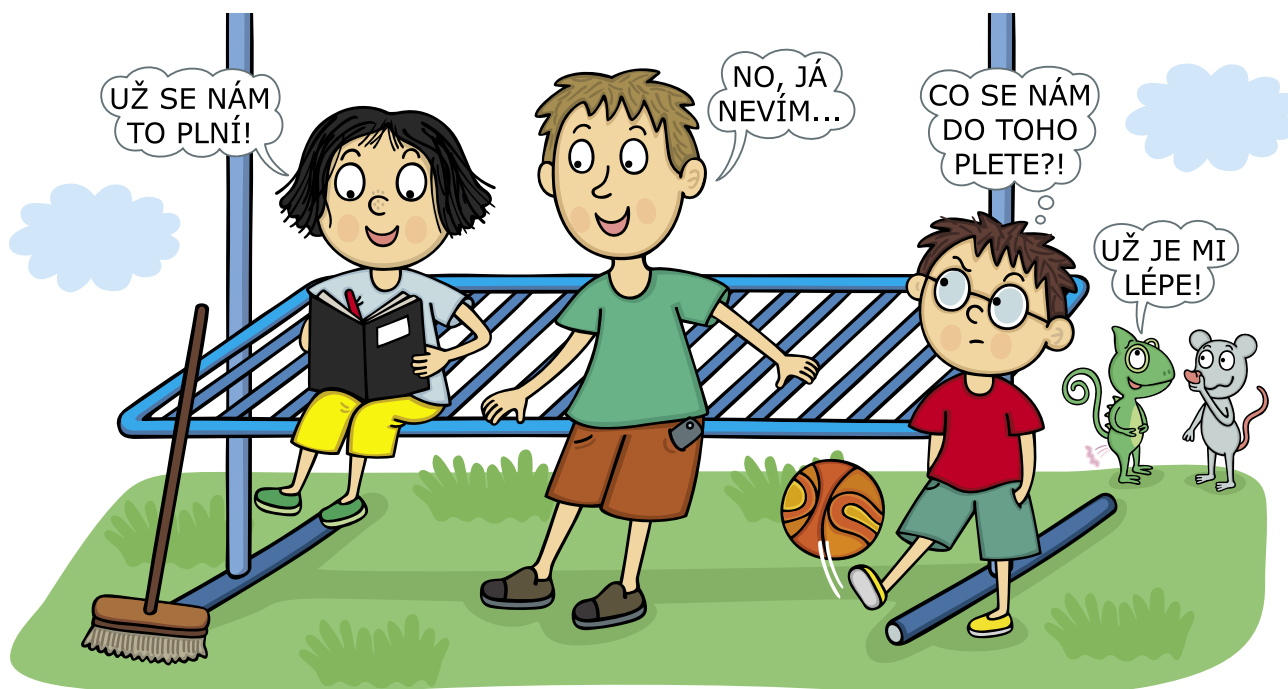
Péťa ji hned začal uklidňovat: „Říkala jsi přece, že se umí nafouknout jako balón, syčí a vystřeluje jazyk. To by Bubáka tak vyděsilo, že by před ním utekl. Je docela plachej.“

„To je pravda,“ pokyvovala hlavou Andělka. „A navíc chameleoni mají hodně tvrdou kůži. Kocourovi by určitě nechutnal.“

„Ale stejně ji napiš na seznam podezřelých!“ trval na svém Tomík.

Andělka otevřela zápisník a velkými písmeny připsala: ČARODĚJNICE S KOCOUREM.

„Jak chcete,“ pokrčil rameny Péťa, „mně se to ale nezdá.“

Tomíkovi se vůbec nelíbilo, jak důležitě se Péťa tváří. Navíc byl naštvaný, že mu Andělka zápisník vůbec ukázala.

„Na náš seznam si budeme psát, koho chceme,“ zamračil se na Péťu.

„Nemysli si, ty jsi tam taky!“

Péťa překvapeně polkl. Andělka zrudla. Šlehla po Tomíkovi varovným pohledem. „Péťa nám bude pomáhat. Domluvili jsme se, že když bude něco vědět, přijde nám to říct.“

„A proč bych to dělal?“ skočil jí do řeči Péťa. „Zvlášť když mě podezíráte? Jedině...“

„Co?“ vyhrkli naráz Tomík s Andělkou.

„Jedině že byste mě taky vzali do detektivního týmu.“

Tomík už se nadechoval, aby Péťovi řekl, že to nepřipadá v úvahu, ale Andělka do něj nenápadně šťouchla.

„Au!“ sykl. „Co děláš?“

„Jestli chcete, abych vám pomohl najít Huberta,“ trval na svém Péťa, „chci být taky detektiv.“

Andělka si ho překvapeně prohlížela. Ještě před chvílí působil tak nesměle.

„Dobře,“ přikývla, „platí.“ Podali si ruce.

„Platí?“ nabídl Tomíkovi ruku Péťa. Držel ji napřaženou a upřeně se Tomíkovi díval do očí.

„Platí!“ zabručel konečně Tomík a stiskl Péťovi ruku.

TAJNÁ PORADA

Andělka, Péťa a Tomík se rozhodli na dvorku uspořádat piknik. Nebo spíš tajnou detektivní poradou. Andělka doběhla domů pro deku, malinovku a sušenky. Péťa zase od babičky vyloudil celý košík švestek a slané tyčinky. Ve stínu si rozložili deku a pustili se do jídla. Péťa při tom listoval v detektivním zápisníku.

„Upír?“ nevěřil svým očím Péťa. „To je přece pan Mrázek! Jak jste přišli na to, že je to upír? Mně připadá hodnej. Neumím si představit, že by někomu vysával krev. I když...“

„Co?“ vyhrkli současně Tomík s Andělkou.

„Je pravda, že ho často potkávám ráno, jak se vrací odněkud domů. Nevím, co dělá v noci. Určitě ale nespí.“

„A ta paní s čivavou?“ poposedla si netrpělivě Andělka. „Co když je s ním spolčená? Proč by na něj jinak tolik mrkala?“

„Jestli už si někdy dali pusu,“ promluvil chraplavým hláskem Tomík, „je upírka i ona.“

Na dvorku se rozhostilo dlouhé ticho. Bylo slyšet jen cinkání nádobí z okna ve druhém patře a kdesi nahoře hrálo rádio.

„A co dvojčata?“ nevydržela déle mlčet Andělka. „Jsou to pěkní čertíci. Je nepodezíráš?“

„Jasně že ne,“ zavrtěl Péťa hlavou. „Jejich rodiče s nimi mají práce až nad hlavu. Kdyby měli doma ještě chameleona, tak by se zbláznili.“

„Já říkám čarodějnice,“ stál si na svém Tomík. „Ta je nejpodezřelejší!“

V tu chvíli Péťa vykulil oči, jako by si na něco vzpomněl.

Andělka s Tomíkem se lekli. „Co se děje?“

Péťa se podíval do oken ve čtvrtém patře a zašeptal: „Už vím, kdo vám vzal Huberta!“

„Kdo?!“ naklonili se k němu.

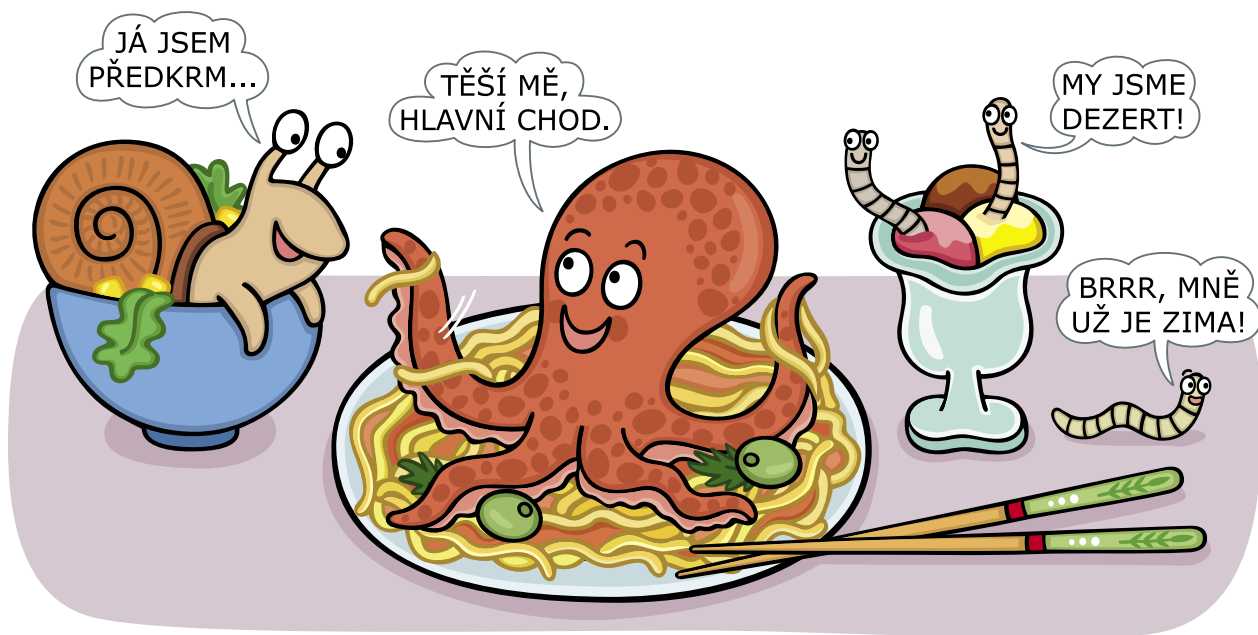
„Ti noví ze čtvrtého patra, Kimovi.“

„Proč myslíš?“ nechápal Tomík.

Péťa si důležitě odkašlal. „Koukal jsem se s babičkou na dokument o jídlech z celého světa. A víte, co tam bylo? Co všechno lidi jedí? Třeba šneky nebo červíky. A někde syrové ryby a chobotničky. Prostě samé zvláštní věci.“ Odmlčel se a dramaticky dodal: „A když někdo jí takové věci... možná by snědl i chameleona.“

„Nééé!“ vykřikla Andělka.

„Ehm, ehm!“ ozvalo se za Péťovými zády.

Všichni tři úlekem nadskočili. Otočili se. Před nimi stál Andělčín a Tomíkův tatínek.

„Dobrý den,“ polkl Péťa.

„Ahoj,“ usmál se tatínek. „Zdá se mi, že tu má někdo opravdu bujnou fantazii.“ Rozhlédl se po oknech domu a pak si k dětem dřepl. „Víte, že lidem v jiných zemích by zase naše jídlo připadalo zvláštní? My jíme krávy a prasata. A někde jsou krávy posvátné. To ale neznamená, že jsme kvůli tomu horší, nebo lepší. Každá kultura má jiné zvyky a tradice.“

Děti mlčely.

„To, že někdo jí jiné jídlo než my, ještě neznamená, že by snědl cizího mazlíčka,“ dodal klidně tatínek. „A už vůbec to neznamená, že někoho

můžeme bez důkazu podezírat.“

Péťa zčervenál. „A kdo tedy strhl ten inzerát?“ zamumlal.

Andělka se nadechla: „A hlavně proč?“

Tatínek pokrčil rameny. „To je otázka pro opravdové detektivy. Ale ti si nejdřív ověří fakta, než začnou obviňovat. Jestli někdo Huberta má, věřím, že jde jen o nedorozumění.“ Vyskočil a zeptal se: „Co kdybychom si dali u nás doma zmrzlinu?“

„Jo!“ vypískl nadšeně Tomík.

„A pak půjdeme Huberta hledat společně,“ dodal ještě tatínek. „Přece se nevypařil jako duch.“

„Máš radši čokoládovou, nebo vanilkovou?“ usmála se na Péťu Andělka.

„Čokoládovou,“ poskočil si radostně Péťa.

DUCH VE SKLEPĚ

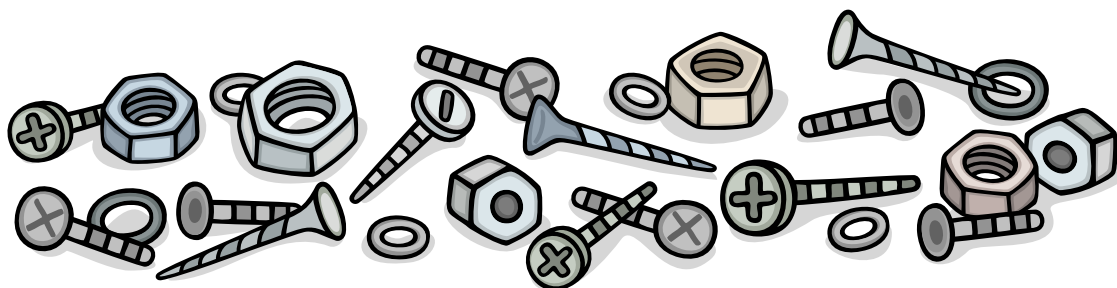
Péťa doufal, že mu teď nezavolá babička, aby šel na svačinu. Těšil se na zmrzlinu i na to, že konečně uvidí, jak to vypadá u Poledníků doma. Jaký asi mají pokojíček?

Na chodbě opět potkali paní s čivavou. „Sisi, nech toho!“ kárala psí slečnu, která pištěla tak, že to musel slyšet celý dům. Paní cukala vodítkem, ale Sisi ji táhla dolů ke sklepu. „Jdeme domů!“ domlouvala jí. „Copak je tam duch, nebo co?“

Péťu zamrazilo. Sisi se takhle nikdy nechová. Proč ji zajímá sklep? Co když tam opravdu něco cítí? Co když... Huberta?!

Poledníkovi vešli do bytu, Péťa jako ve snu za nimi. V hlavě mu znělo jediné slovo DUCH. Nebo HUBERT. Vlastně oboje.

Zatímco tatínek lovil z mrazáku zmrzlinu, Tomík na zemi objevil bedýnku s nářadím a plechovku plnou šroubků a maticek.

„Opatrně, Tomíku!“ upozorňoval ho tatínek, když viděl, že má v ruce šroubovák, „ať se nezraníš.“

Tomík popadl plechovku se šroubky. „Hele! Hele, šrouby!“ vyhrkl a vysypal je na zem dřív, než mohl tatínek zakročit. Začal je rychle počítat. „Jedna, dva, tři...“

Pétovi mezitím přistála před nosem mistička s čokoládovou zmrzlinou. Poděkoval a pustil se do jídla.

„Dáš si taky čokoládovou?“ volal tatínek na Tomíka. Jenže jeho už zmrzlina vůbec nezajímala. Teď zase dělal, že opravuje myčku.

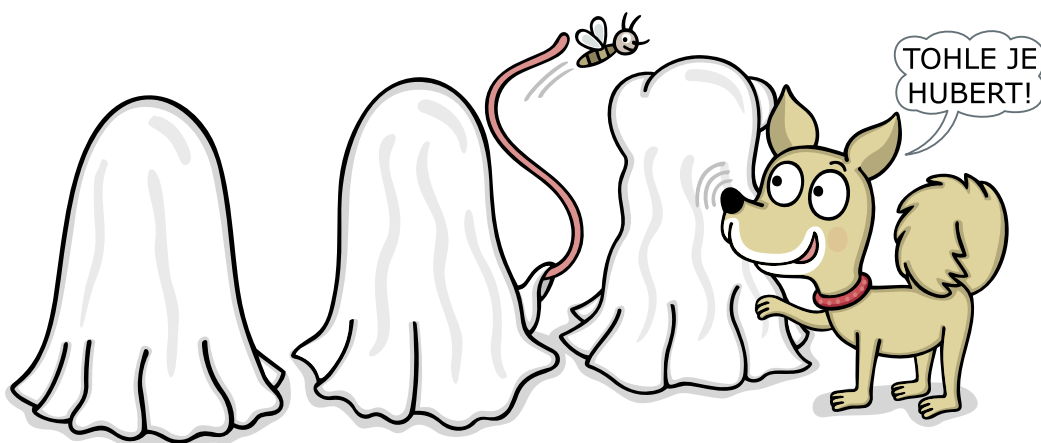
Péta se naklonil k Andělce. „Slyšelas tu paní na chodbě?“ zašeptal.

„Jen tu její čivavu,“ odpověděla.

„Říkala, že Sisi štěká, jako by viděla ducha.“

„No a?“ uchechtla se Andělka. „Nevěříš na duchy, že ne?“

Péta se zarazil. Duchové ho děsili, ale teď šlo o něco jiného. „Co když Sisi

cítila ve sklepe Huberta? Psi mají lepší čich než lidi."

Andělce se stáhla pusa do malé ušarhané čárky. Představila si Huberta ve tmě, bez jídla, vody a lampičky. Až jí z toho naskočila husí kůže.

„Tatínek včera sklep prohledal," řekla. „Hubert tam nebyl."

„A díval se do všech sklepů?"

„Ne. Vždyť jsou zamčené."

Péta významně pokyvoval hlavou. „No právě. Musíme zjistit, co je za těmi ostatními zamčenými dveřmi."

„Jak?" hlesla Andělka. „Snad je nechceš vypáčit!?"

V tu chvíli se ke stolu přihnal Tomík. Hodil před ně šroubovák a pustil se do jídla. Zhltl zmrzlinu tak rychle, že si Andělka s Péťou vyměnili nechápavý pohled. Potom zase odběhl opravovat.

„Nejdřív musíme zjistit, kde Hubert je," řekl Péťa.

„Ale jak?" nechápala Andělka.

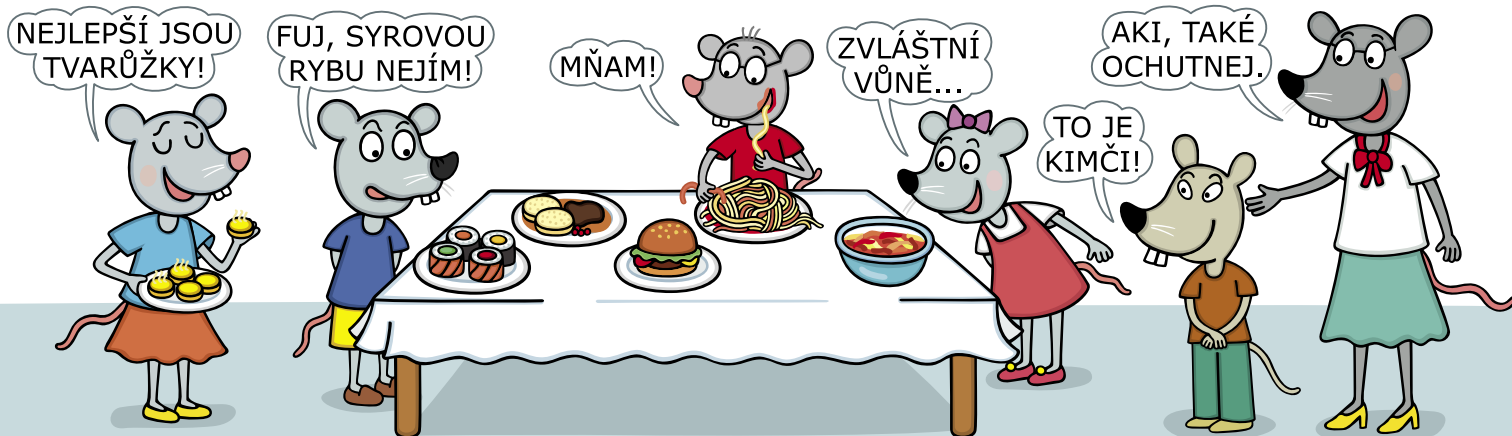
Péta si povzdechl. „Potřebujeme psa. Detektivové mají psa. Ten ho vyčenichá."

„A ty ho máš?" naklonila se k němu Andělka.

Péta zavrtěl hlavou.

„Tak kde vezmeš služebního psa?"

Péta chvíli přemýšlel. Pak pokrčil rameny. „Budeme si muset vystačit se Sisinkou."

JÍDLO

1. První dojem

Paní učitelka dnes pro myšky připravila ochutnávku jídel z celého světa. Navíc dětem představila novou myšku. Jmenuje se Aki a je z Koreje.

Prohlédni si obrázek.

Jak myšky reagují na jídla, která neznají?

2. Znáš všechna jídla na obrázku?

3. Pátrání

Zkus zjistit, odkud jednotlivá jídla pocházejí.

A proč se každé jídlo jí jinak?

4. Odhalení

Paní učitelka myškám navrhla, aby ochutnali i jídla, která vůbec neznají.

Co myslíte, že myšky zjistily?

- A) Některá neznámá jídla jsou překvapivě dobrá.
- B) Všechna jídla chutnají stejně.
- C) Na některé chutě trvá déle si zvyknout.

JINAK NEZNAMENÁ ŠPATNĚ.

5. Předstudek, nebo pravda?

Vyber správnou odpověď. Když někdo jí jiné jídlo než já:

- A) Je divný.
- B) Je z rodiny, která má jiné zvyky.
- C) Jí špatně.

6. Co se můžu od kamarádů z jiných zemí naučit?

- A) Nová slova.
- B) Nové hry a písničky.
- C) Nová jídla.
- D) Všechny odpovědi jsou správně.

7. A co ty?

Ochutnal/a jsi někdy jídlo, které jsi nejdřív nechtěl/a?

Jaké to bylo?

8. Hubertova rada

Doplň: Jídla z cizí země mohou...

9. Závěrečné odhalení

Na světě žijí lidé, kteří mluví různými jazyky, slaví různé svátky a jedí různá jídla. Někteří vypadají jinak než my. To ale neznamená, že jsou lepší nebo horší.

PÉŤŮV PLÁN

Andělka s Tomíkem vzali Péťu do svého nového pokojíčku. „Tohle je naše detektivní kancelář.“ Zalezli si do bunkru. A od té chvíle už jen šeptali. Péťa chrлил jeden nápad za druhým. Andělka všechno důležité zapisovala do detektivního zápisníku. Tomík nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel. Ten Péťa se vůbec nezdá. Kdo by to do něj řekl? Vymyslel plán tak chytří, až z toho Tomíkovi úplně bušilo srdce.

„Tak si to shrneme,“ řekl Péťa důležitě. „Nejdřív se půjdeme znovu podívat do sklepa. Včera byla tma a byli jste unavení. Třeba jste si něčeho nevšimli.“

Tomíkovi se při slově sklep sevřelo břicho.

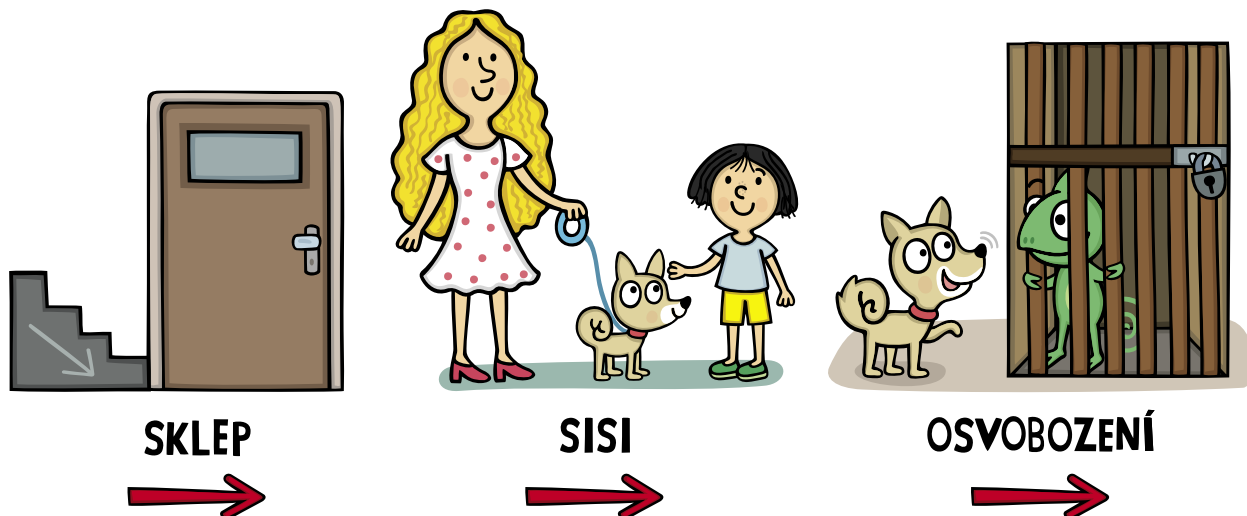
„Potom Andělka zazvoní na tu paní,“ pokračoval Péťa. „Poprosí ji, jestli by si mohla půjčit Sisinku. Nabídne jí, že ji vezme na procházku.“

Andělka přikyvovala a v duchu si připravovala, co řekne.

„Paní si bude myslet, že jdete do parku,“ usmál se Péťa. „Ale vy půjdete ke sklepu.“

„A co potom? Co pak? Co budeme dělat?“ zeptal se Tomík tiše.

„Sisi nám ukáže, který sklep je ten správný,“ řekl Péťa. Když si všiml, jak Andělka zbledla, rychle dodal: „Neboj, nic páčit nebudeme. Zavoláme policii.“

Tomíkovi se rozšířily oči. „Poli...policii ne! Ne, ne, to ne!“

„Dobře,“ uklidňoval ho rychle Péťa. „Tak aspoň rodiče.“

Tomík ucítil po celém těle zvláštní mrazení. Chlupy na krku se mu postavily. Cítil, že jsou Hubertovi blíží než kdy dřív.

A taky věděl něco, co nikomu neřekl. Dlouho to nechtěl přiznat ani sám sobě. Byl to on, kdo zapomněl terárium zavřít. To kvůli němu Hubert utekl. Teď nastal čas to napravit. Není žádný strašpytel. Prohledá všechny sklepy. Každý kout domu. Udělá cokoliv, jen aby Huberta našel a vrátil ho domů.

Všichni tři se potichu vyplížili na chodbu. Vtom se zdola ozvalo tiché klapnutí. Tomík zadržel dech. Že by někdo právě vycházel ze sklepa?

POTKANÍ MĚSTO

Detektivové rychle zapadli zpátky do bytu. Škvírou pootevřených dveří tiše sledovali, kdo právě vyšel ze sklepa.

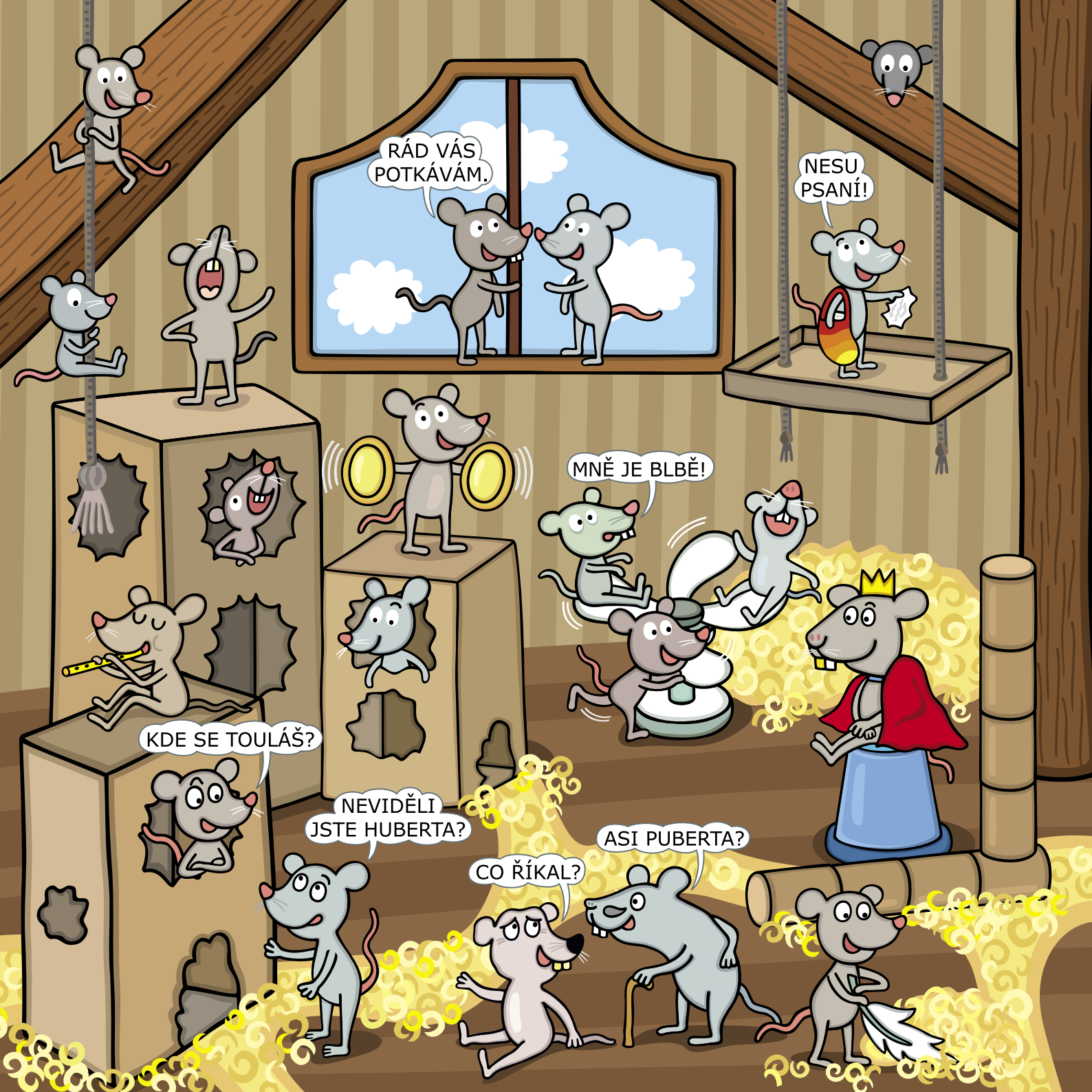
Byl to vysoký mladík s orlím nosem a vlasy až do pasu. Nohy měl tenké a dlouhé jako tyčky. Na schodech se kymácel, jako by šel na chůdách, a za sebou táhl obrovský pytel. Andělka pootevřela dveře ještě o kousek, aby si ho lépe prohlédla. Vypadal nemocně, jako by měl pořádnou rýmu. Malýma očima šmejdil po chodbě a na špičce obrovského nosu mu visela kapka, kterou se pokusil vtáhnout.

„To je krysa! To je krysa!“ zašeptal vyděšeně Tomík, když si všiml obrázku na pytli. „Vidíš? Vidíš ji?“

„Není,“ zavrtěl hlavou Péťa. „To je potkan. Ten chlap bydlí nahoře na půdě. Má jich plno. Ty hobliny jsou pro ně.“

Andělce se hned vybavil zápach, který cítila, když se při hledání Huberta dostala k půdnímu bytu. Takže žádná fretka, pomyslela si.

RÁD VÁS
POTKÁVÁM.

NESU
PSANÍ!

MNĚ JE BLBĚ!

KDE SE TOULÁŠ?

NEVIDĚLI
JSTE HUBERTA?

ASI PUBERTA?

CO ŘÍKAL?

POTKANI. Hodně potkanů. Možná deset. Nebo spíš sto. Klidně ještě víc. Určitě má v bytě na půdě celé potkaní město. V hoblinách jsou spoustou malých tlapíček vyšlapané ulice. Z krabic od bot vyrostly domy s okýnky vykousanými do kartonu. Z roliček toaletního papíru vznikly tunely. A ze starého větráku mají kolotoč. Uprostřed půdy se točí obrovské běhací kolo. Ale ne obyčejné. Je to centrifuga! Když do ní naskočí deset potkanů najednou, roztočí se tak rychle, až jim fousky vlají dozadu. A z vedlejší krabice se ozývá: „Další jízda za deset zrníček!“

Potkani tam na půdě mají dokonce školu. V lavicích z víček od krabic sedí malí potkánci a místo perem píšou ocásky do hoblin. U tabule stojí pan profesor s drobnými kulatými brýlemi na nose. Ukazovátko má vyrobené z párátko a přísně píská: „Kolik je tři plus čtyři zrníčka? Já mám času dost. Zdržujete sami sebe.“

O kus dál pochoduje potkaní pošťák s brašnou vyrobenou z kousku ponožky. Roznáší dopisy složené z útržků novin.

A hned vedle nacvičuje orchestr. Dva potkani tloučou do bubínku z víka od zavařovačky, jiný cinká na činely z víček od limonády. Někdo fouká do duté špagety jako do flétny a tlustoučká potkaní dámička píská tak vysoko, že praskají skleničky od okurek.

Uprostřed toho všeho sedí na převráceném květináči potkaní král. Obrovský, ušatý, s korunkou z pomačkaného alobalu na hlavě.

Vždy, když zvedne tlapku a mrskne ocáskem, celé město ztichne.

A ten mladík s orlím nosem? Ten tam stojí uprostřed toho mumraje jako hora, potkani mu běhají po rukávech, sedí mu na ramenou, na hlavě nebo pospávají v kapuci od mikiny...

Andělka se otřepala. Zase jsem se nechala unést svou fantazií, napomenula se v duchu. Teď se přece musím soustředit. Mám důležitý úkol.

Mladík mezitím dotáhl pytel k výtahu, nastoupil a zmizel.

ZÁBAVA

1. První dojem

Myšky si dnes můžou celé dopoledne hrát se svými oblíbenými hračkami.

Podívej se na obrázek.

Přijde ti na něm něco zvláštního?

2. Co tě překvapilo nejvíc?

3. Koho myslíš, že baví hra nejvíce?

4. Pátrání

Proč myslíš, že si Kulíšek hraje s panenkou?

- A) Baví ho starat se o ni.
- B) Chce být jednou tatínek.
- C) Prostě se mu ta hra líbí.
- D) Všechny odpovědi mohou být správně.

**DŮLEŽITÉ JE, ABYCHOM ZE HRY
MĚLI RADOST, UČILI SE NOVÉ
VĚCI A BYLI K SOBĚ LASKAVÍ.**

5. Předstudek, nebo pravda?

Vyber správnou odpověď. Když si kluk hraje s panenkou:

- A) Je to divné.
- B) Může ho bavit pečovat o druhé.
- C) Nenajde si kamarády.

Když si holčička hraje s bagrem:

- A) Chová se jako kluk.
- B) Nenajde si kamarádky.
- C) Prostě ji to baví.

6. A co ty?

Jaká je tvoje nejoblíbenější hračka?

Proč ji máš rád/a?

7. Hubertova rada

Hraju si s tím, co mě...

8. Závěrečné odhalení

Někoho baví panenky. Jiného auta. Dalšího stavebnice nebo hry s míčem. Hračky nejsou klučíci, nebo holčiči.

Každý si může hrát s tím, co ho baví.

PLÁN V OHROŽENÍ

Tomík nervózně svíral dva klíče svázané provázkem. Byl na nich štítek s nápisem SKLEP.

„Jdeme!“ zavelel Péťa. Popadl Tomíka za ruku a vyrazili dolů do sklepa. Andělka osaměla. Začala ji opouštět odvaha. Proč jen musí jít pro Sisi právě ona? Jasně, kdyby šel Péťa, bylo by to podezřelé. A Tomík? Tomíkovi by nikdo pejska nepůjčil. Vždyť by neuhlídal ani plyšáka.

Zhluboka se nadechla a vyrazila do prvního patra. Chvilku přešlapovala přede dveřmi. Zazvonila.

Sisinka se okamžitě rozštěkala. Za dveřmi bylo slyšet rychlé cupitání.

„Ticho, Sisi, ticho,“ domlouvala jí paní.

Dveře se otevřely.

„Dobrý den,“ usmála se Andělka tím nejroztomilejším úsměvem, jaký uměla.

Paní na sobě měla květinový župan a na hlavě růžový ručník zamotaný do turbanu. Měřila si Andělku od hlavy k patě. Ruce pokrčené a prsty roztažené doširoka. Legračně jimi třepala jako ptáče, které se učí létat. Až po chvilce Andělce došlo, že má čerstvě nalakované nehty a snaží se, aby rychle uschly.

„Ááá!“ rozzářila se paní. „Už si vzpomínám. Vy jste ti noví sousedé, že?“

Andělka přikývla a spustila připravenou řeč. Paní k jejímu překvapení hned nadšeně souhlasila. Vůbec ji nemusela přemlouvat.

„To je od tebe moc hezké, že vezmeš Sisinku ven,“ zašvitořila a podala jí vodítko. „Tady máš pamlsky.“

A nezapomeň sbírat hovínka,“ dodala s úsměvem.

Zatímco se Andělka snažila Sisi připnout vodítko, paní jí dávala jednu radu za druhou.

„Jedte výtahem, Sisinka nesmí chodit po schodech. Venku ji nepouštěj na volno, mohla by ti utéct! A silnici přecházejte jen po přechodu.“

Andělka přikyvovala. V tu chvíli by klidně slíbila, že Sisinku vezme na Měsíc, jen aby už mohla být pryč. Zmáčkla tlačítko výtahu.

A pak to přišlo. „Budu vás pozorovat z okna, ano?“ zaznělo za ní sladce. Andělka ztuhla. To snad ne!

Dveře výtahu se zavřely a kabina se pomalu rozjela dolů. Srdce jí bušilo až v krku. Co teď? Když nepůjde do parku, bude průšvih. Ta paní to uvidí.

Jenže kluci na ni čekají ve sklepě, spoléhají na ni.

CINK!

Přízemí.

„No dobře,“ zamumlala Andělka k Sisince, která ji táhla ke dveřím.

„Tak půjdeme nejdřív ven. Ale rychle!“

Zatlačila do vstupních dveří a zamířila se Sisinkou k parku. Pejsek radostně poskakoval vedle ní, očichával patníky a radostně vrtěl ocáskem.

U přechodu se zastavily. Andělka se otočila. V okně v prvním patře stála Sisinky panička a pozorovala je. Dokonce jim zamávala.

Andělka jí zamávala zpátky. „No jasně,“ zamumlala. „Jen mě kontroluj.“

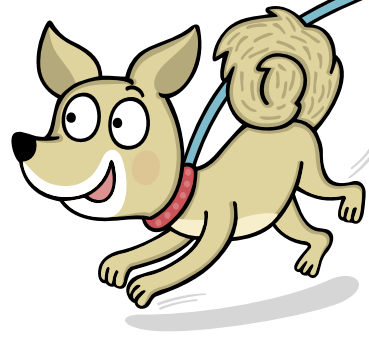
Přešly silnici a vešly do parku. Sisinka hned začala očuchávat každý roh. Štěkala na všechny psy a Andělku vůbec neposlouchala. Najednou to v křoví zašustilo. Myš? Nebo něco horšího? Sisi se rozběhla.

„Hej!“ vykřikla Andělka. „Na to, jak jsi malá, máš pěknou sílu!“

Vlála za ní jako hadr na holi.

„Nech tu myš na pokoji!“

NA HONĚNOU
NEMÁM ČAS!

SÁM VE SKLEPĚ

Když za Tomíkem s Pétou zapadly těžké dveře, obestřel je tíživý, nepříjemný pocit. Opatrně našlapovali po nerovné kamenné podlaze. Tomík byl rád, že si s sebou vzal baterku. Neměl žádný telefon, kterým by si mohl svítit jako Péťa. Na stropě sice visela žárovka, ale vydávala jen slabé matné světlo. Občas problikávala. Kdoví, jestli tady vážně není nějaký duch, otrásl se.

„Kde je Andělka? Proč jí to tak trvá?“ špitl k Pétovi, který ve žlutém světle vypadal, jako by byl z vosku. Z hubené tváře mu vystupovaly tmavé kruhy pod očima, jako by měl místo očí v hlavě díry. Snažil se tvářit jako hrdina, ale Tomík na něm poznal, že ani jemu není do smíchu.

„Nevím, nechápu to,“ odpověděl Péťa po chvíli. „Něco se muselo stát.“ Podél chodby stála řada dřevěných kójí. Každá měla zamřížované dveře. V domě, kde bydleli Poledníkoví dřív, vypadaly sklepy úplně jinak. Moderně a čistě. Tomík si vzpomněl, že v tom jejich měli spoustu sklenic se zavařeninami, kufry a také dřevěné sánky na zimu. Teď ani netušil, který sklep je vlastně ten jejich.

Zavanul k nim chladný vlhký vzduch s příměsí hniloby, jako by se snad někomu ve sklepech kazily brambory. Tomík s Pétou rejdlili světlem baterky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Chameleon Hubert***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.